

کتاب السنن

کتاب السنن: برائے علماء و طالبان علم
Ketabton.com

فهرست

مخ	سرليڪ
۷	د ڪتاب پيڙندنه
۸	د ليڪوال پيڙندنه
۹	د موند لو درڪ
۱۰	خصوصي مننه
۱۱	تڙون
۱۲	خپلي خبري
۱۷	سريزه (دسحراميد) عزيز قريشي
۲۱	سريزه (دآبراش خٲٲڪ شاعري) رحمت شاه سائل
۲۸	نعت شريف
۳۰	دعا
۳۱	بغاوت
۳۲	غزل (دشين غرپه سر ٽپه شوم چي خيبر ته ورسِي)
۳۴	غزل (زه خو وايم خان مې بي اوزره مې بي، وايه ڪنه ته چي بي ڪه نه مې بي)
۳۵	غزل (لواغراو خر خيبر چي يادومه په غزل ڪنبي)
۳۷	غمونه
۳۹	اخلاق
۴۰	غزل (داچي په ماپوري خندا ڪوي دابنه نه ڪوي)
۴۱	تذبذب

٤٢	طمع
٤٣	تپي
٤٦	غزل (چي دغضب کانه نگار وکري، ورته به پلار دچا اظهار وکري)
٤٧	چيلينج
٤٨	سره گلونه
٥٠	انتظار
٥١	پيغله افغاني
٥٢	غزل (نه ميني قدغن زرهه ميني ليدنه غواڙي)
٥٣	غزل (دريقب گوته بر ملا مه نيسه - زرهه ميني داوڙيه لمبو بيا مه نيسه)
٥٤	سيم وزر
٥٥	غزل (خهه دي کرم د خودي کرم داخهه کوي)
٥٧	غزل (ديدنونه به نن وه شي او که نه، دا زخي زرهه به ميني بنه شي او که نه)
٥٩	سودا
٦١	خطا
٦٢	مسافر
٦٣	پنستو
٦٥	غزل (هغه چي په کانه شي دا زرهه ميني داسي داسي)
٦٦	نظم مستقبل دپاکستان
٧١	مظلوم
٧٢	غزل (هغه چي نشته ده اختر خهه عجيبه غوندي دے)
٧٣	غزل (تاکه دهار داوڙي نم رکړ لو خان، ما هم گن سورے درون شجر کړ لو خان)

۷۴	غزل (سپرليه راشه رنگيني راوره، مونرله پيغام د خوشحالي راوره)
۷۵	بندگي
۷۶	لواغر
۷۷	علم
۷۹	ستائنه
۸۰	حسد
۸۱	خُله
۸۲	خار
۸۳	غزل (نه مې غزل د مينې اوري نه ټپه د مينې)
۸۵	غزل (دازره زما مالدار دے چي نادار پکښې اوسپري)
۸۶	سرې لمبې
۸۷	غزل (که منگلې دې هر خو کړې په اترنگ رنگ)
۸۸	خان
۸۹	لوخ لغړ
۹۱	صداقت
۹۲	جنت
۹۴	برخه
۹۶	اوده جذبي
۹۸	احترام
۱۰۰	اميد
۱۰۱	وچ لرگے

۱۰۲	مغلوب
۱۰۴	اسلام
۱۰۵	پت حقیقت
۱۰۷	مقتدی او مُلا
۱۰۸	غزل (ورک مې کړي له ځانه په کانه داسې، ورک لکه د کوره پښتانه داسې)
۱۰۹	حيثيت
۱۱۰	درگوهر
۱۱۲	پنظير
۱۱۴	رڼا
۱۱۵	ژوند
۱۱۶	رحمت
۱۱۷	بښې برښې
۱۱۸	خزان
۱۱۹	ناشنا
۱۲۰	غزل (ټول بڼکلي پسخيري دستاحسن ته)
۱۲۱	تورخال
۱۲۳	شوکی
۱۲۵	تر مې اوبڼکې
۱۲۹	قلم او خنجر
۱۳۱	همزار
۱۳۲	فولاد

۱۳۳	بخرے
۱۳۵	مېگوني شونډې
۱۳۷	دروغجن
۱۳۹	پښتنه مينه
۱۴۱	پښتون
۱۴۲	غزل (سترگې که دي سترگې خوبس ستا سترگې)
۱۴۴	فن
۱۴۶	افغان
۱۴۸	خان
۱۴۹	کفن
۱۵۱	فکروخيال
۱۵۲	چې پښتون يم
۱۵۴	رموز
۱۵۶	ملت
۱۵۸	سمندر
۱۶۰	غزل (تا که د بنو شوکې تېرې کړلې، ما هم ورته ځوانې حوصلې کړلې)
۱۶۲	دسرولی
۱۶۳	خوشحال خان
۱۶۴	غزل (دا چې ستا د زني په سر زخه ده، خوبه مې ده بې حده مې خوبه ده)
۱۶۶	نظم لېوني زلمي
۱۶۸	پښتونخوا

۱۷۰	غزل (چې په تپه مې يکه زارنه کوي، خواص خمسه به يې کارنه کوي)
۱۷۱	سېل
۱۷۴	کافر
۱۷۵	د نور محمد ملنگ صاحب د شعري مسودې د ورکېدو په حقله يو خوشعرونه
۱۷۷	شپه شروپ
۱۷۹	نظم "مور"
۱۸۲	پښتون
۱۸۳	غزل (لکه تن چې بې له سره بې معني، داسې زه بې له دلبره بې معني)
۱۸۵	د بقا ژوند
۱۸۶	خبرو شر
۱۹۰	غزل (خپل همت وژاړم که داسترې سفر وژاړم)

(د ڪتاب ٽول حقوق د مصنف په حق ڪنسي محفوظ دي)

د ڪتاب پڙندنه

دسحراميد	*	د ڪتاب نوم
بناغله آبراش خٲڪ	*	مصنف
ء٢٠١٧	*	د چاپ نېٽه
٥٠٠	*	تعداد
علميه پرنٽنگ پريس پېنور 0312-0346(9103898)	*	د چاپ ڄاے
عابد پرنٽرز محلہ جنگي پېنور	*	ٽائٽيل ڊيزاين
بناغله محمد نواب خٲڪ	*	ڪمپوزنگ
0345-1933019	*	
0314-8079217	*	
<i>nawabarmourer@gmail.com*</i>		
امان الله امان	*	پروف ڪتنه
نور محمد ملنگ	*	
بنارس خان خٲڪ	*	

دلیکوال پښندنه

بناغله آبراش ختک	*	د لیکوال نوم
ضلع کرک ترخه کوئی	*	داوسیدو ځای
0346-9728692	*	د فون شمېره
0313-6994947		
صوبیدار عالم بادشاه	*	د پلار نوم
عبدالرحمن دروېش	*	د روڼو نومونه
فضل الرحمن طوفان		
مقصود الرحمن صابر		
مفتی حفیظ الرحمن		
مجاهد الرحمن مهجور		
خذیفه ختک	*	د ځامنو نومونه
سُدپس خان		
وړوکه معاذ ختک		

د موندلو درک

۱. يونيورستي بک اېجنسي خيبر بازار پېنساور
۲. پښتو اکېډمي بک شاپ پېنساور يونيورستي
۳. عامر پرنټنگ اېنډ پبلېشر جنګي محله قصه خواني بازار پېنساور
۴. ظفر کتاب گهر کوهات
۵. کوهات کتاب گهر کوهات
۶. نويد نيوز اېجنسي شنکي اډه تيري
۷. حمزه بک ډپو مېن بازار بنو دکان نمبر ۱
۸. حمزه بک ډپو ټانچي بازار بنو دکان نمبر ۲
۹. حق بک ډپو کرک
۱۰. عامر سټيشنري کرک
۱۱. دلچسپ کتب خانه ميتا خېل
۱۲. باچا خان لائبريري لتمبر کرک
۱۳. سني پرنټنگ پريس امبيري کله چوک کرک
۱۴. ساون کابي هاوس اېنډ فوټو سټېټ سروس ميتا خېل
۱۵. همراز فوټو سټوډيو اينډ آن لائن سروسز ميتا خېل

خصوصی منہ

۱. بناغله نعیم ازاد صاحب سہیلی پنتونخوا کوپتہ
۲. رحمت شاہ سائل باچا خان مرکز پپنور
۳. بناغله سلیم قرار
۴. پروفیسر عزیز اللہ قریشی تیری
۵. لور شاعر ادیب آیت اللہ خان ختک
۶. لور شاعر ادیب نور محمد ملنگ (ختک صاحب)
۷. لور شاعر ادیب حکیم امین ختک
۸. لور شاعر ادیب ندیم ننگیال
۹. مصور اسلام زیب
۱۰. چیر مہن ویلج کونسل ترخہ کویی حافظ سیف السلام
۱۱. قدرت علی شاہ (ستر سیکتر عوامی نیشنل گوند کرک)
۱۲. ایدوکپت لقمان حکیم

د ستر خوشحال خان خٲك

او دهر

هغه كس په نوم خوك چې زما

د ليلي وطن مجنون دے اوسر خنه يي

كوي

دٲولو نه اول زه د خپلو هغو ٲولو خوارو ملڪرو يو جهان مننه
 كوم چا چي اول زما د "سپيڄلي جذبي" په چاپ كولو كښي او اوس د
 بل كتاب "د سحر اميد" په چاپ كولو كښي په يوه ښه مرسته وكړه او د
 خپلو ٲولو اتلانو او باباگانو د پاره لاس په دعائم چي پروردگار دي ورته
 د عقي ٲول خوندونه او لذتونه نصيب كړي. (امين)

د دي نه علاوه د خپلو درانو او قدرمنو مينه والو لوستونكو د
 زره د تل نه مننه كوم چي زما د ورومي كتاب "سپيڄلي جذبي" يي
 حوصله افزايي او پذيرايي وكړه او زه يي د دي جوگه كرم چي يو بل
 كتاب چاپ كرم. زما د دي كتاب "د سحر اميد" په چاپ كولو كښي
 زما د مينه والو لوستونكو مينه او ماته راكړي حوصله شامله ده او زه
 يو ځل بيا د خپلو خوارو لوستونكو نه دا هيله لرم چي زما "د سحر
 اميد" به هم لكه د "سپيڄلي جذبي" حوصله افزايي او پذيرايي وكړي.
 كه داسي وي نو زما دا غالب گمان دے انشاءالله زما دا ادبي سفر به هم
 دغسي مخ په وړاندې كړندے روان وي او د خپلو مينه والو
 لوستونكو د پاره به ښكلي ښكلي فن پارې تخليق كوم. "د سحر اميد"
 كښي ما د هر عمر او هر مزاج خيال ساتلے دے او كوشش مي كړے

دے چي هر لوستونڪے تر بنه خوند واخلي او خة نه خة استفاده تر بنه
وڪري خو دا فيصله به زما لوستونڪي مينه وال کوي چي زه په دې
خپل كوشش كنبې تر كومه حده پوري بريالے يم۔

دلته د يوي خبرې وضاحت كول غوارم هغه دا چي زما يو
محسن د لور قامت خبنتن د اهنو او سرونو شاعر نور محمد ملنگ
"ختك صاحب" شعري مجموعه وركه شوې ده۔ د دې شعري مجموعې
په حقله يو لنډ شان غزل نما نظم په دې كتاب كنبې ليكلے شوے
دے خو د خٲڪ صاحب د دې وركې شعري مجموعې په حقله خپلو
لوستونكو ته لږ وضاحت كول ضروري گنم۔

قدر منو نور محمد ملنگ "ختك صاحب" د پښتونخوا د سهيلي
اضلاع د بنو د سيمي لور شخصيت، عظيم شاعر اديب د بناغلي غازي
سيال صاحب شاگرد دے ۔ خٲڪ صاحب خپل نظمونه او غزلونه د
كتاب د انتخاب د پاره د غازي سيال صاحب په خدمت كنبې پېش
كړي وو۔ محترم غازي سيال صاحب د دې كار تر سره كولو نه پس دا
شعري مجموعه د يو بل ملگري په لاس خٲڪ صاحب ته واپس
ورلېږلې وه خو د هغه ملگري نه دا مسوده چرته په لاره كنبې
وغور خېده او دغه شان وركه شوے ۔ الله دې وڪړي چي بيرته پيدا شي

اوزمونبر لاسونو ته دَ ڪتاب په صورت ڪنبي راورسي۔ (امين)

ســــــــــــــتادَ فــــــــــــــض له برڪتــــــــــــــه

پورتــــــــــــــه لارمــــــــــــــه له بنــــــــــــــڪتــــــــــــــه

زَه آبراش يي چي هرپل يمه ياد ڪري

خنڪ ڪپڊے شي چي يي زَه ڪرم فراموش

بي شڪه! دَ نظم پلار ارواڻباد امين الله خاموش صاحب هغه

سپين سڀڀڙي انسان دے چي دَ هراولونہ دے بيا په تيره تيره زما دَ

پاره حڪه چي نن که زَه دَ "سڀڀڙي جذبي" او "دَ سحراميد" مصنف يم

اويامي دوه نوره ڪتابونه چاپ ته تياردي نودا دَ دي قد آور شخصيت،

دَ وچتي حوصلې او ژوندي جذبي خاوند ارواڻباد امين الله خاموش

صاحب دَ صحبت خواره دي چي نن پري زما سره سره زما دَ مينه والو

لوستونڪو خلي هم خوارې دي۔ خاموش صاحب پخپله دَ يو فعال او

ژوندي تخيل خستن وه لکه خنڪه بي چي په پيري ڪنبي هم خپل

تخيل مڙيني ته نه دي ورڪري هم دغسي بي زما تخيل هم تل ژوندے

ساتلے دے۔

زَه به چي په سهيلي پڻستونخوا ڪوبتبه ڪنبي وم نو خاموش

صاحب به اڪثر ما ته په موبائل فون باندي خپل نظموه اورول اوزما

نه به بي هم غزلونه او نظمونه اور بدل او دغه شان به بي ماته ادبي ميدان ساز ڪري ووايا به چي زه ڪله ڪلي ته په چٽي راغلم نويا به هم د خاموش صاحب په اصرار د هر اتوار په ورځ مونږ يو شو ملگري د دوي په حجره کښي راجمع ڪېدو او خاموش صاحب به زمونږ نظمونه او غزلونه اور بدل او ورباندې به بي زړه پوري تبصره ڪوله او مونږ به ترينه ډېر څه زده ڪول. لنډه دا چي خاموش خاموش وه زمونږ د پاره يوه ولوله او يو جوش وه.

دلته چي د يوبل ډېر مخلص ملگري محمد نواب خٲٲڪ ذکر وه نه شي نو غټ زياته به وي ځکه چي نواب خٲٲڪ زما هغه خورا او مخلص ملگر ڏي چا چي بغير د معاوضي نه ورومبه زما د "سپيڇلي جذبي" اويا "د سحراميد" ڪمپوزنگ (ڪتابت) ډېر په ٽنڀي او په وياله ٽنڀه تر سره ڪړو. لوي خدا ڏي نواب خٲٲڪ ته زما سره د دي ښېگري اجر و ثواب په برخه ڪري. (امين)

په اخر کښي د يو شو ملگرو نومونه چي د يادوني وړ دي. -
 نديم ننگيال، محمود عباس مبارز، راشد افغان، الحاج اسلم خان، تصور نواز، معلم انعام الله خٲٲڪ، بشارت خٲٲڪ، مطهر جاويد گنڀي، محمد عرفان خٲٲڪ، محمد رياض عاجز، تنوير خٲٲڪ، عادل خان خٲٲڪ،

افتخار خٲٲڪ، خليل خٲٲڪ، واجد فاروق، محمدڪامران (KCA)، بناغله
 سهيل خٲٲڪ جمالي، عادل بازخٲٲڪ، نورالحسن، ضياسر، معلم اعجاز
 خٲٲڪ، نعمت الله مفڪر، امير سلطان خٲٲڪ، شاهدالرحمن مجذوب،
 صفدر الرحمن، محمد رحيم خٲٲڪ، شاڪرالله، محمد يونس مروت،
 قسمت الله مروت، شيات نور، ظهير خٲٲڪ، ضياء الاسلام، اقرار وطن
 يار، منصور الله جوش، توفيق الله، انشاءالله، افتاب الحسن، حلیم
 خٲٲڪ، مڌر خٲٲڪ، فياض خٲٲڪ، عزيزالله، عمران زيب، سميع الله،
 مصور اسلام زيب، راحت خٲٲڪ، انوارالحق، سبحان الدين بېزار، امير
 نواز (ورشنڊ لاچي)، فيض الابار خٲٲڪ، ظفر اقبال مدهوش، مهتاب
 الرحمن آتش، صبا خٲٲڪ، نديم خٲٲڪ، نعيم عباس، محمد اعظم
 پنجابي، ياسر همراز، فرمان الله، خالد عابدين، اقرار وطن يار، صبور
 ساحل، حارث مدهوش، عمر خٲٲڪ، ناصر خٲٲڪ، حارث منظور او
 داسي نور ڊپر ملڪري۔

دا دي دعا سره رخصت غوارم چي بناد او اباد اوسئ۔

فقط ستاسو

آبراش خٲٲڪ

د سحر امید

د څو ترې مردم خېزې او د خټکو د وياړ خاورې د ژوند په هره
شعبه کښې داسې ځوانان زېږولي چې د ټولو پښتنو شمله پرې
هسکه ده - د پښتو ادبي ميدان کښې هم دا خاوره داسې معموره ده
چې په غنډې ميراخانځېل کښې د ادب په ميدان کښې پرېشان خټک
لکه د قطب ستوري ځلېږي او پر قېږي او دغسې اختر زمان خټک،
پروفېسر محبوب الرحمان مجروح، ډاکټر ساغر خټک، آيت الله خان
خټک، امين الله خاموش او ظفر تنها د پښتو د قافلي هغه غړي دي
چې دغه مشال يې په لاسونو کښې نيولې د رڼاگانو ښودنه کوي -

د څو ترې د ترخه کويي په ادبي لعلونو کښې يو لعل ابراش
خټک هم دے چې قلم يې په لاس کښې نيولې کله "سپېڅلې جذبې"
ليکي او کله د وخت تيارونه مایوسه کېږي نابلکه "د سحر امید" ډيوه
هم پخپل زړه کښې بله ساتي او نورو ته هم دا زېرے ورکوي -

"د سحر امید" د ابراش خټک دويمه شعري مجموعه ده چې د
هغه د خپلې ژبې او قام سره بې کچه مينه ترې څرگندېږي، د خپلې
ژبې سره دا بې کچه مينه په جار ښايي او په خپلې ژبې وياړ کوي او دا
اظهار او دا وياړ داسې اعلانوي.....

د خپل نيڪه په بل روان پښتون همت لرمه
 پښتو مې دين پښتون ايمان پښتون همت لرمه
 پښتو به هم وي راسره د خپل شين غر د پاسه
 بيا به تپه كرم يا قربان پښتون همت لرمه
 د ابراش خٲٲڪ په شاعري كښې غم ديار او غم د روزگار
 دواړه په غورځنگونو دي د زړه تارونه چيري او داسې خوندوره نغمه
 زېروي چې خوږو زړونوله مرهم وي او ټكور هم-
 ماشومان د ستا د كلي
 ماپه لوتو كاڼو ولي
 دا چې داسې راپسې
 لكه تا چې ورته ويلي
 كه دا تا ورته ويلي
 ماپه سرو ستوگو منلي
 د رومانيت دا ښكلي انداز يې د ليدو دے .....
 زه خو وایم ځان مې يې او زړه مې يې
 وايه كنه ته چې يې كه نه مې يې

دغسي مدهوش مي هميشه ساته
 شه خواره شه د ژوندانه مي يي
 په غم کښي ډوب شوگير وهلي خپل احوال داسي بيانوي.....
 زه دي له غمه شوگيري تپروم
 ته يي بي غمه خپل خوبونه کوي
 او بيا چې کله پخپل ماحول نظر اچوي د سرمايي د بتانو د ظلم و
 استبداد فریاد داسي کوي.....

چي ظلمونه په خوارانورنگ په رنگ که
 خدايا دا فراخ جهان په هغو تنگ که
 وړانوي چې زما خري خوارې خونې
 محلونه د دي غټو غټو ورنگ که
 ابراش ختک د رحمن بابا په شان.....

قناعت مي د خرقې لاندې اطلس دے
 د تمام جهان بادشاه ظاهر گدايم

وايي چې.....

ارتگي د قناعت سره ترلي
 کامراني د لوړ همت سره ترلي

اويادا شعر.....

تاته مبارڪ شه د بنگلي جنت
 زه پخپله خونه کني جنت لرم
 د طبقاتي کشمکش دغه هنداره هغه په بغاوت مجبوره کوي.....
 نادار چي پکني پت وي او مالدار پکني بنکاره
 کومه زه د داسي رواياتو بغاوت
 د روزگار غمونو او خپل چاپر چل او د هغي عکسونه دهغه
 په "تذبذب" نظم، نظم "مستقبل د پاکستان" او نورو ډيرو بلا نظمونو او
 شعرونو کني دهغه د رون شعور بخري برېښنا کوي-
 زه د ابراش خٲٲڪ د پاره لاس په دعایم چي لوم خداي دي
 بي تخيل نور هم افاقي کړي-امين

په ډيره پښتنه مينه
 پروفېسر عزيزالله قرشي
 تيري

د آبراش خٲڪ شاعري

تءُ د سوز ٻڌو د پارہ سوزہ تءُ
 زہ ٻہ وړاندې تلو د پارہ سوزہ تءُ
 تءُ لکہ د بت ولاړ، ولاړ بہ وے
 زہ ٻہ وړاندے تلو د پارہ سوزہ تءُ
 زہ د بقا ژوند د ورکېدونے يم
 تءُ د ورکېدو د پارہ سوزہ تءُ

"د سحراميد" د آبراش خٲڪ د شاعري د ڪتاب نوم دے. ما د
 خپلو خبرو نه مخڪنبي لوستونکو ته د هغه د غزل نه دري شعرونه
 وليکل ما داسي ولي وکړل، ځکه مي وکړل چې لوستونکي د آبراش
 خٲڪ د شعر ذائقه محسوسه کړي او زما سره زما په خبرو کنبسي
 شريک شي.

شاعري څه شے دے او مونږ يې ولي خوښوو، تاسو دې سوال
 ته څنگه گوري. ستاسو ځواب هر څه چې دې خوزه وایم چې د شعر
 مثال د خوشبويي دې يا د جانان دے خوشبويي څه ته وايي دا ولي
 ده وجود يې څه دې او جانان څه دې مونږ ورسره ولي مينه کوو
 حسن څه دې؟ مونږ يې ولي خوښوو، د دې ټولو خبرونه چې کوم

"ولي" پيدا ڪيڙي دَدي مونڙ سره هڀڄ خُواب نشته خود ژوند هنگامه
چي خه ده هغه ٽوله په دي خيزونوده گني دنيا خود ڪندو ڪپرونوم
دي بس خويوشه ده نو .....

په اصل ڪنبي زمونڙ دَپڻتو شاعري دا ڪمال دَمنلو دي چي
هر خو ڪه زمونڙ شاعر دَروماني انداز نه اغاز ڪري وي خود ڀر زرد
خپلي روماني شاعري سره سره دَوطن او قام په حواله داسي داسي
خبري وڪري چي مونڙ ته دَخپل اولس شاعر ٻنڪاره شي. دَابراش
خٲٲڪ په شاعري ڪنبي هم دغه رنگ موجود ده. دَده شاعري دَ
انفراديت نه اوس اجتماعيت ته رارسيدلي ده او بيا ڪه مونڙ دَابراش دَ
ڪتاب نوم ته وگورو "دَسحراميد" په دي نوم ڪنبي هم زمونڙ اجتماعي
ارمانونه مونڙ ته په نظر راڃي. زه په خپل نظر ڪنبي ده شاعر ته
داسي گورم لڪه دَيو ماشوم په وجود ڪنبي چي خُوان زلمه توانه طاقتور
سڙي سڙي ته په نظر ورڃي. زه دَابراش خٲٲڪ شاعري ته خوشبين
حڪه شوم چي ده په شاعري ڪنبي ڀر شعرونه دَده دَ اوچت افڪار
او په بنه ڪاوشونو دلالت ڪوي.

ابراش خٲٲڪ فطرتي شاعر ده دَالهام شاعر ده او دا حقيقت
دَهغه دَرومي ڪتاب "سپيڇلي جذبي" او دَدي ڪتاب "دَسحراميد" دَ

شاعرانه فن ڏ تدریجی ارتقانه واضح دی . پخپله ڏ الهامی شاعری
وڪالت په دی شعر کنبی داسی کوی .

ڏازل کاتب په برخه کنبی راکڀر
فنانه لری مدام ڏے زمافن
چي په زوروی هغه فن وی یو خو ورځی
چي مدام ڏے خو الهام دی زمافن
ڏ ابراش خٲٲڪ په شاعری کنبی ڏ حسن عشق ڏ محرکاتونه
علاوه نور گن شمیر موضوعات لکه تعمیر او اصلاح ، ڏ مزدور ژوند
یعنی ترقی پسند رجحان ، ڏ مزدور سره مینه ، حریت پسندی ، وطن
دوستی ، بشر دوستی ، ڏ بل ڏ درد احساس او داسی نور . ڏ بل ڏ درد
احساس او ڏ وطن دوستی جذبہ بی په نظم "مستقبل ڏ پاکستان" کنبی
وگوری او دغسی ڏ اصلاح او تعمیر رنگ بی په دی شعرونو کنبی
وگوری

ڏ غبر په خاوره آبادی جوڀو
په خپله خاوره بریادی جوڀو
خپله پڻتو دی سپوری خنی ژاری
تہ نورو ژبوله کمخی جوڀو

د مزدور سره د محبت او عقيدت جذبه او ولوله يې په دې
شعرونو کښې ښکاره ده.

قائل يم د خوارانو د خدمت او د عزت
موندلې په دې کار کښې ما جنت دے هم راحت
نادار چې پکښې پټ وي او مالدار پکښې ښکاره
کومه زه د داسې رواياتو بغاوت

دلته به زه دا خبره وکړم چې په دې دور کښې کتاب چاپ
کول او بيا په تېره تېره د پښتو کتاب چاپ کول زړه او ډېره لويه سينه
غواړي ځکه چې په دې دور کښې هر سره يو غټ نقاد دے او د
تنقيد کولو مقصد يې هم فقط د سړي د زړه ماتول وي. تنقيد د پاره د
اصلاح ښه خبره ده خو تنقيد د پاره د تنقيد ښه خبره نه ده. د ابراش
خټک په شاعري کښې که څه لږه ډېره کمي شته دا د مطالعې سبب
کېدے شي خو زما د پوخ يقين دے چې د وخت سره سره به دا کمي
مونږ ته بيا نه محسوسېږي ځکه چې په ابراش خټک کښې دا
صلاحيت هم موجود دے او فني صلاحيت هم.

مونږ ته پکار دي چې مونږ د دې شاعر رهنمايي او حوصله
افزايي وکړو. د ابراش په دې کتاب کښې ډېر نوي و خواره غزلونه او

نظمونه شته چې زمونږ د ادبي زوق تنده ماتولې شي. د دۀ کتاب په ډېره
 همدردانه جذبو لوستل پکار دي چې زمونږ دا شاعر د صبا د پاره
 زمونږ د قام او ژبې يوه بختوره اټاڼه وگرځي .
 زۀ د نمونې د پاره ستاسو سره د ابراش خټک خوشعرونه
 شريکول ضروري گڼم .

تذکره ستا د جمال چې پکښې نه وي
 هم تپه او هم سندرې بې معنې
 د اخلاص خوند او خوږلت چې پکښې نه وي
 ستا په ستوني کښې شکره بې معنې

تل وينم د شعر او غزل تل وينم
 داسې يو نظر يمه د فکرو فن

فرنگ کونتره دهوا وگڼه
 ته عقابې ورته نظر جوړ که
 چې د فرنگ د ظلم شپې ختمې شي
 توري له شرنګ ورکه سحر جوړ که

چې د خوشحال شمله پرې فخر وکړي
پښتونه سر دې داسې سر جوړ که

زه درته گورمه بې وسه ماشوم
ته مې بې بې وژني بابا مې وژني
زه ستا د خويي خصلت پالنه کوم
ته زما خويي وژني ادا مې وژني

زه د روڼ سحر په طمع پايمه
تا که مې په ژوند تيارې خوارې کړلې

دا چې کړې قيصې د مايوسۍ راته
تاليدلې نه دې جوړ همت زما
کرم چې ابيارې د کل د زړه په خون
دغه ده جذبېه د حریت زما

په ڊي سرڪشي سر مي خه وڪرمه
 واي ڪت بنه يم تيتپدلي نه شم
 په سرڪشي ڪني يي پنتو پوشيده
 خڪه خه بند ورته ترلي نه شم

او دغسي نور ڊپر شعرونه په ڊه ڪتاب ڪني شته چي زمونڊ ادبي
 زوق ته ژوند بخنيلي شي هيله لرم چي ابراش خٽڪ به خيل دا يون په
 خيل ڪراو او رياضت او په مينه نور هم ڪرند ڪري. مونڊ ٽول ڊڊه
 ڊپاره لاس په دعا يو.

په ڊپره پنتنه مينه

رحمت شاه سائل

باچا خان مرڪز پيڻور

۲ جولائي ۲۰۱۶

نعت شريف

رهر دَ رهبرانودے رهبر هغه يو
دَ ژوند په توره شپه کښې روڼ سحر هغه يو

خه داسې دلرباده چې ټول وفا وفاده
دَ خوږ زړه مسيحا ده غمگين په غم زما ده

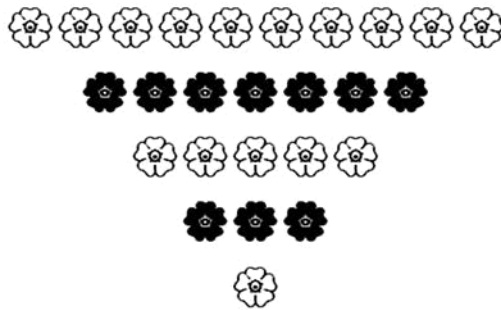
شفيع چې به زما وي په محشر هغه يو
دَ ژوند په توره شپه کښې روڼ سحر هغه يو

دنياده که عقي ده دده په سر پيداده
باچاده که گداده دهر چارهنماده

غريزي مي په سترگو کښي اکثر هغه يو
د ژوند په توره شپه کښي روڼ سحر هغه يو

روضي له به يي ځمه ديدن به يي کومه
ابراش يي يادومه تل اوبښکي توپومه

زما د رندو سترگو دے نظر هغه يو
د ژوند په توره شپه کښي روڼ سحر هغه يو

دعا

إلهي د بدو چارونه مې ژغوره
د محفل د بدکردارونه مې ژغوره

ماروان په نېغه لار د شريعت که
د شيطان لعین د لارونه مې ژغوره

چې په بد وخت کښې مخ واړوي بل لور ته
د نښه وخت د تابعدارونه مې ژغوره

چې په خله يې وي يوه په زړه کښې بله
د دې وخت د ډوزې مارونه مې ژغوره

چې خاطر دې ما آبراش په سيم و زر که
رښه داسې رشته دارونه مې ژغوره

☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆☆

بغاوت

قائل یم د خوارانو د خدمت او د عزت
موندلے په دې کار کښې ما جنت دے هم راحت

کوم څه چې مې په زړه وي هم هغه زما په خله وي
زده کړے ما سبق د حقيقت او صداقت

صورت بس هغه يو دے چې د زړه مې دے واکدار
واکدار به د زړه نه کړم بل صورت په يو صورت

نادار چې پکښې پت وي او مالدار پکښې ښکاره
کومه زه د داسې رواياتو بغاوت

په غر کښې هم څرگند دے او په سمه هم څرگند
قربان شم د مزدور د مشقت او د محنت

همت ته يې قوت ورکړو دې ما ابراش خٽڪ
چې پريوته نظر مې د مزدور په لور همت

غزل

د شين غر په سر تپه شوم چې خيبر ته ورسې
دا زما د مينې غر دې لخوا غر ته ورسې

زه او زه د لخوا غريم هم نوبنار، هم د خيبر
د يووالي دا خبر دې هر بشر ته ورسې

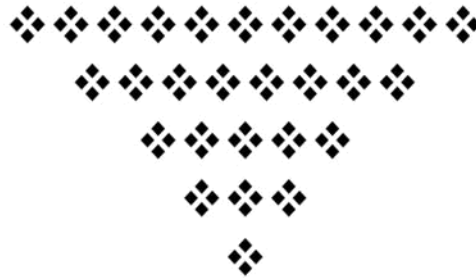
تخيلى مې اول لار شي د كابل وکړي سيلونه
د كابل نه چې راستون شي پېښور ته ورسې

د افغان غم لپونه كرم نه خندا شته نه خوبونه
دا زما په سر كښې درد دې هر يوسر ته ورسې

ما سره دي روغه وکړي که مي سر غواړي که پسونه
 زما دغه يو پيغام دي مرور ته ورسې

په دي خپل ساده عاشق دي لږ نظر د کرم وکه
 هسي نه چې لپونه شي د غره سر ته ورسې

د ابراش په کور کښې اور چې لگولې کوم وکړي
 د دي اور دغه لمبې دهغي درته ورسې

غزل

زۀ خو وایم خان مې یې اوزرۀ مې یې
 وایه کنه تۀ چې یې که نه مې یې

خس راته بنکار یې بی لتا جهان
 هر خۀ که یې گرانه خوبس تۀ مې یې

دغسې مدهوش مې همپشه ساته
 خۀ خواره نشه د ژوندانه مې یې

ولې دې هر ناز په اوږه وړم ابراش
 دا خوراته ووايه چې خۀ مې یې

غزل

لواغراو خر خيبر چي يادومه په غزل کښي
خه هغلته نه راوړمه او خه وړمه په غزل کښي

اميد شته چي به پښتون شم د پښتون نه به خبر شم
تذکره د پښتونو چي تل کومه په غزل کښي

له مودو ورک شوه ځان به خامخا پکښي پيدا کړم
پښتانه دلر او بر چي لټومه په غزل کښي

دا د غبر په دام کښي نښته يو پښتون دے چي دوه ښکاري
زه يي بيا په ډبره مينه يو کومه په غزل کښي

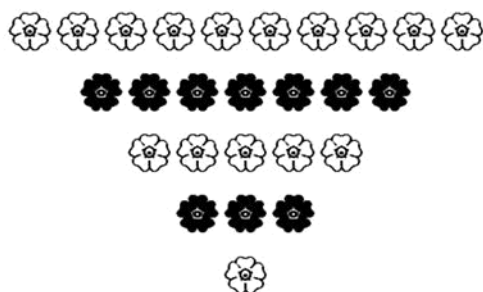
شونډي وچي زلفي سپوري ما افغان ته ده ولاړه
د پښتو د ناوي خټي غورومه په غزل کښي

د پښتو د ناوې سترگې که هر خودي سپاه پوښې
د خپل فن په سلايي يې تورومه په غزل کښې

که هر خو د وخت خپسه مې په فکروخيال کښې
زه يې بيا يا تخنومه وينومه په غزل کښې

سهېلي پښتونخوا کوټه ننگرهار او که کابل دے
خپل خلوص پښتنه مينه ور لېر مه په غزل کښې

غرځنې د لواغرو ما ابراش ايساره نه کړه
د شين غر په جگه څوکه پسې تلمه په غزل کښې

غمونه

چې د چامي هر دم وړي دي نازونه
هغه نه مني زما مشقتونه

هغه کس چې ما ازاد په تن او من کۀ
نن يې مالره ترلي بنسپې لاسونه

دامې څنگه د زړه سر دۀ نه پوهېرم
هر وگړي ته زما شميري عېبونه

چې هيڅ غم زما د غم ورسره نشته
د هغه غمونه ورم په سر پندونه

چې په کومه خله يې تل زما صفت کۀ
په هغې خله يې نن راکړل پېغورونه

اوبه خور كه مي هر خود زره په خون كرل
نه مي خپل اونه مي بڼكل كرل سره گلونه

چي زما ابراش خٲڪ دسر دښمن دے
دهغه سره كوي مصلاحتونه

دوه شعرونه

پرون دي ويل راته چي مه راگوره
نن راته سترگو كښي ستونه كوي

زه دي له غمه شوگيري كومه
ته يي بي غمه خپل خوبونه كوي

اخلاق

چې د بل په غم غمجن په بناد بنادي
مبارک شه بامرادي بامرادي

خان شاگرد شمېره په وړاندې که تلل غواړې
که هر خو هم په خپل فن کبني غت استاد يې

خامخابه ستا په غم آه و فریاد کا
که دې بل په غم کبني ته هم په فریاد يې

نه په ژوند او نه په مرگ به د چا ياد شي
که قائل د تشدد او استبداد يې

دادې بنکي وواخلاق چې نن يادېرې
که هر خو خاورې ايرې يې واوره بنادي يې

غزل

دا چې په ما پورې خدا کوي دابنه نه کوي
دا ډېره غټه ناروا کوي دابنه نه کوي

که حلال کرې چرگ يم ياره خود ستا دپاره
دا چې زما دسر سودا کوي دابنه نه کوي

پرون دې وې چې ډېرمې بدې شي شين سترگه رقيب
په ترخ کاته چې ورته بيا کوي دابنه نه کوي

نه بنايي نه بنايي د ستا سره پښتونه ياره
کله چې "نا" او کله "ها" کوي دابنه نه کوي

اغيار ته ونيسي لاسونه د دعا دپاره
ما خوار عاجز ته بد دعا کوي دابنه نه کوي

رقيب دپاره مينه مينه يې وفا ويايي
دې ما ابراش سره جفا کوي دابنه نه کوي

تذبذب

دازه ظالم او كه مظلوم یمه زه

خوك داسي شته چاته معلوم یمه زه

خوك مي طالب، خوك مي ترهگر يادوي

ماته را اوبنايي چي كوم یمه زه

هلتنه سخي شمه چي خاے يي نه وي

دس خاوت په خاے کنبی شوم یمه زه

دوخت خپرو چرته لوه کرم که نه

که نه له هغسي ماشوم یمه زه

هر خوكه ما جکه شمله ترلي

والله که پوه يي په مفهوم یمه زه

طمع

چې ظلمونه په خوارانورنگ په رنگ که
خدایه دا فراخ جهان په هغوتنگ که

چې یې مخ د مسلمانو ځنې واوړي
غېر مسلم خدایه په خپله کښې په جنگ که

چې د غېر په خله مې وژني وړانوي مې
حیرانېرم چې افغان دغسې څنگ که

وړانوي چې زما خپرې خوارې خونې
محلونه د دې غټو غټو ورننگ که

چې منگلې یې د خوار په وینو سرې دي
هم دغسې یې په خپلو وینو ورننگ که

طمع توکه به ابراش د چانه وکړم
چې افغان هم عادتونه د فرنگ که

تپي

چي به زرغون شي خيال مي نه شي
په بلنزينه مي لونگ کړي دينه

که دي د بل چا خاطر وکۀ
اميد لره چي به د ستا خاطر کوينه

اول د زمکي خاطر وکۀ
پس له خاطره ترينه غواړه سرۀ گلونه

چي يو نظريي ووينم نذرونه مي منلي
پسونه مي منلي دي ډپر پسونه مي منلي

تل به ډنډروي کل به نه شي
خوک چي په للمه د گلونو کر کوينه

الله په زړونو کني اوسيري
کم عقله مه ازاروه د خلقو زړونه

تہ کہ دبل په غم بنادي کړي
د ستاپه غم به خامخا بنادي کوينه

تہ کہ دبل په غم خوشحال وے
د ستاپه غم به هر سرے خوشحاله وينه

داتہ يي چي کوي جانانه ستمگره
دي ماسره معملې جانانه ستمگره

چي مسافر دبل وطن شي
د خپل وطن ارمان به ولي نه کوينه

ستا د يادونو سره ياره
په بل وطن کني ورخي شي صبا کومه

د پر راتہ ياديري مسافر جانان
يه خدايه رايي ولي زر جانان

اشنا که ته راسره نه وي
مسافري کبسي راسره وي ستا يادونه

اخترپه کور کلي کبسي خوند کړي
د مسافرو خه اختر خه يي خوندونه

د مسافرو خه ژوندون وي
خواراک يي غم وي په ډگر کوي خوبونه

باور وکه اشنا چې دې کالونه نه راځي
خوبونه نه راځي ماله خوبونه نه راځي

غزل

چې د غضب کاتۀ نگار وکړي
ورته به پلار د چا اظهار وکړي

د شونډو اوړيې مالبه لمبه کړي
چې صفتونه د اغيار وکړي

په یو نظريې یم بار بار وژله
که داسې نه ده ییادې لار وکړي

رقيب ته کړي په نه غوښتو ستونه
ماته په غوښته هم انکار وکړي

رښتیا وعده یې د رقيب سره وي
په مونږه هسې انتظار وکړي

وروتۀ وایي ابراش داسې ولئ
کانې راواخلي په ما وار وکړي

چېلنج

د خپل نيکه په پل روان پښتون همت لرمه
پښتو مې دين پښتوايمان پښتون همت لرمه

تنکی غوتی به د ازغوپه بن کښې وټوکوم
باغ به پیدا کړم هم باغوان پښتون همت لرمه

پښتو به هم وي راسره د خپل شين غرد پاسه
بيا به تپه کړم يا قربان پښتون همت لرمه

ميئن به دوي هم په پښتولکه د خان غوندي کړم
دغه بنايسته ښکلې خوانان پښتون همت لرمه

که د اغيار خپته خوږېږي لري شک په زړه کښې
چېلنج دا گز دے دا ميدان پښتون همت لرمه

*****

سرۀ گلونه

ماشومان د ستاد کلي
ماپه لوتو کانوولي

دا چې داسې راپسې دي
لکه تا چې ورته ويلي

که دا تا ورته ويلي
ماپه سر سترگو منلي

راته نور مخونه هېڅ دي
چې مې ستامخ ته کتلي

که مې سر دے او که مال دے
ماپه تا باندي بايللي

ستا د چم د ورو کانبي
سره گلونه بنكلي بنكلي

گمان مه ڪوه جانانه
چي ابراش به ترينه زغلي

درې شعرونه

لکه ازغے مي زره کني بنخ بي زما گله ياره
زما د زره نه به بيرون نه شي هبخ کله ياره

زه به دي خيل گنم يوخل مي درته خيل ويلي
ته مي پردے پردے گنه يه زما خيله ياره

داد زره وباسه چي زه به دي د زره وباسم
زما په زره کني به اوسپرے تل ترته ياره

انتظار

نۀ دچا دسټرگو توریم نۀ دچا دغارې هاریم
دا دچا دپاره ژوند کړم دا دچا په انتظاریم

دأمید دیوه مې مړه ده استوگن یم په ظلمت کښې
نۀ مې دوست نۀ مې احباب شته په گرفت کښې داغیاریم

چا طالب او چا ترخگر کړم، ډېرې خلې ډېرې قیصې دي
تل په نوي نوم یادېرم دهر چا سټرگو کښې خاریم

په مثال دناينایم، تل په پتوسټرگو یون کړم
دمنزل پته یې نشته زۀ روان په داسې لاریم

همپشه چې دبل بارتۀ نکوساروي مردهغه دے
زۀ که مردیمۀ نامردیم، چې دبل په اوږه باریم

پېغله افغانی

نشه یې ده په سر کښې د خانی او امیری
نودا به څنگه پوي کرم په معنی د غریسی

دا کس د دې لائق نه دے چې ورکړو سره گلونه
راځی چې ورته واچوونن غاړې کښې رسی

راځی پښتونن چې دا مغل پښتون راتینگ کړو
سم دم به شي چې وڅوري په دې سړیو خو خپلی

په ژوند یې چې په سترگو مجبوري لیدلې نه وي
هغه به احساس شه وکړي د بل د مجبوری

مغل به شاعری ته زما هسې داسې وایي
افغان ته به ښکارېږي لکه پېغله افغانی

لعلونه به گڼي دې ما آبراش خټک شعرونه
پوهېږي چې کوم خلق په معیار د شاعری

غزل

نه مټي قدغن زړه مټي ليدنه غواړي
دغسټي ستا زړه غواړي که نه غواړي

راوله د زړه خبره شونډو ته
ووایه په جار چې خه دې زړه غواړي

درشم او که نه دا راته ووایه
زړه خومي نن خاڅا درتله غواړي

دا که دا قيصه زما او ستا تر مينځ
مينځ کښې دا رقيب پکښې بيا خه غواړي

پوي د شرافت په ژبه نه شولو
بنکاري راته دا چې ډيډه غواړي

بنه پوهېرم بنه ورباندې زه ابراش
دا ظالمان چرته زمونږ بنه غواړي

غزل

د رقيب گوتته برملا مه نيسه

زړه مې د اور په لمبوييا مه نيسه

ساقيه پام كوه بې قدره به شې

جامونه ډك ورتته ييا يامه نيسه

غار ه مې ونيسه چې زه او ته وو

په ډك محفل كښې مې اشنا مه نيسه

تن مې ټكړې كه ته پخپله خوښه

خوپه وينا مې د بل چا مه نيسه

چې دې سره كړې دي زما په وينو

دغه لاسونه اوس په شامه نيسه

وښايه ما ابراش ته بله گناه

ده غريبي په گناه ما مه نيسه

سیموزر

خود به درته خان وایم چې خان دې رانه وړې دې
 ځکه دې غلام یم چې ایمان دې رانه وړې دې

کفر ته دې گډ کړم خوي خصلت مې د کفارو شول
 هغه خوي خصلت د مسلمان دې رانه وړې دې

ژوند د بې ننگۍ کوم چې تا سره مې مینه شوه
 هغه نام و ننگ د نر افغان دې رانه وړې دې

کرم دې لېونی صبا د ستا، ییگا د ستا فکر
 فکر د رحیم او د رحمان دې رانه وړې دې

څه چارې دې وکړې په مایه د سیم وزر مینې
 دین دې رانه وړې دې قرآن دې رانه وړې دې

دومره بې قیمتې نه وه خان دې ما ابراش خټک
 نن شومه خبر چې ډېر ارزان دې رانه وړې دې

غزل

خه دې کرم د خودې کرم دا خه کوي
گرانه بي پښتو دې کرم دا خه کوي

ما وي دا پښتون سر به مې تپت نه شي
نن په تپتېدو دې کرم دا خه کوي

مخکښې دې ډېر زيات ومه په زړه کښې زه
اوس په کمېدو دې کرم دا خه کوي

سخته دې يوه د بلې سخته وي
مړپه اندېښنو دې کرم دا خه کوي

ستا د پاره ستا کوڅې ته ځم راځم
خوب د لبونو دې کرم داڅه کوې

نه دې شي پيرزوپه ما د سمې ژوند
سريه تورو غرو دې کرم داڅه کوې

اوس مې د زړه کل اياري نه کوې
بس په رښو دې کرم داڅه کوې

هروخت مرور وې آبراش څه وکرم
ستري په جرگو دې کرم داڅه کوې

*****

غزل

دیدنونه به نن وه شي او که نه
 دازخمی زړه به می بنه شي او که نه

دازماد خورزرگی آه و فریاد
 گرانه تاته اوریده شي او که نه

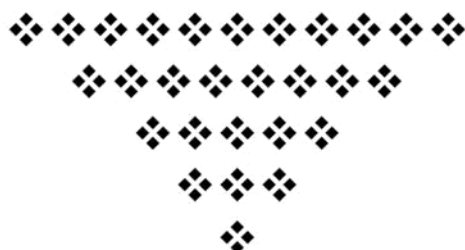
په پاخه خله چي لوزونه تل اومه کړي
 دالوظونه به پاخه شي او که نه

چي می سترگوته خیر گوري رېښتیا وایه
 تاته خان پکښي لیده شي او که نه

پالي پال وگوره دا راته وبنايه
زړه زمابه زما زړه شي او كه نه

دا چې نن تراخه تراخه دي بي له تانه
دا وختونه به خواره شي او كه نه

خله خو خله ده د اغيار چې ستا په خله ده
خله دي ما ابراش به خله شي او كه نه

سودا

خُله دَستا خو پکښې ژبه دَبل چاده
گرانه دَپره دَافسوس خبره داده

هریو کار چې تۀ یې کاندې دَزرۀ سره
زۀ یې وینم دَرقیب پکښې رضاده

دا چې تۀ ورته په سرو شونډو موسپړې
دَرقیب خله خکه دَکه دَخداده

خه گناه او خه خطا خو په ما پور که
دا چې تل یې راکوې دَخه سزاده

فکرمن زه دسستم اوسزانه یم
های افسوس چي دتور نیتوپه ویناده

دکم اصلوپه تور نیت دې خدای خبر که
تل په خله اوپه زره دازمادعاده

که دې یو دین دسرپه بدله وي
ما آبراش لره قبوله داسوداده

خطا

په رخسار دې لکه اوبنکه تل بهېرم

دا چې ولې دې تر لبونۀ رسېرم

ستا یادونه راسره وي باور وکله

که هر خو په تورو غرونو کنبې اوسېرم

د صورت وینه مې وچه رنگ مې زېر شو

هر چا ولیدم خوتاته نه بنکارېرم

چې دې بدې شمه دومره د زړه سره

خه گناه خه مې خطا ده نه پوهېرم

تش کاته چې ډک محفل کنبې راته وکړې

خدا ې قسم چې په جامو کنبې نه خایېرم

ستا نظریه ما آبراش کله پرېوزي

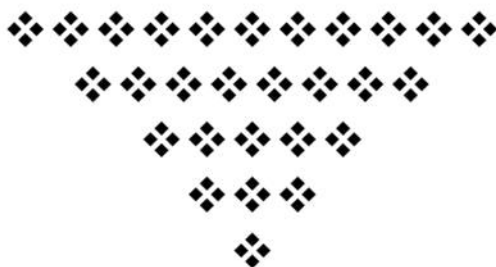
که هر خو درته زه وړاندې وروستو کېرم

مسافر

چې بي وطنه بي جانانه يې اختر تيريري
 شه قيامتونه به په زړه د مسافر تيريري

نصيب يې نه شول د پلنگ نه د بستر خوبونه
 هره لمحہ يې بي بالينه په ډگر تيريري

تل مخامخ وي مسافر د لوړو تندو سره
 د ژوندانه ورځي يې دغسي اکثر تيريري

پښتو

زه پښتو که هر پښتون ټوکې یم
داسې هم یو شته چې یې ستایلې یم

شکر دې په خله کښې خویې پاتې یم
خېر دې که ده زړه نه یې وتلې یم

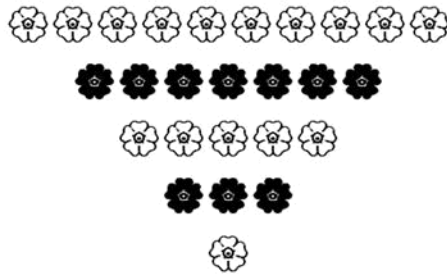
خیر که راته وگوري دنن پښتون
که دچانه یم ډېره ښکلې یم

ژبه یې په بله ژبه نه خوزي
یوځل یې چې زه په ژبه ویلې یم

اوس مي يو پڻتون جانان موندلے دے
 حڪه مقابلي ته راوتلي يم

بيا مي لاس وهي په تور اوريل ڪنبي نن
 بيايي نن شين غرته خپڙولي يم

مري كه پاتي ڪپري غبرزما پري خه
 بنهءَ دچي آبراش په لاس نيولي يم

غزل

هغه چې په کاته شي دا زړه مې داسې داسې
گوگل نه په واته شي دا زړه مې داسې داسې

تالی خورمه ځنگېرم د فکر په تالونو
زلفان یې چې خواره شي دا زړه مې داسې داسې

چې خیراته وگوري هغه په اودو سترگو
هر زخم مې اوده شي دا زړه مې داسې داسې

والله چې ما پښتون کړي بانه تېره تېره یې
رانېغ چې پښتانه شي دا زړه مې داسې داسې

نظم مستقبل دِياڪستان

دِپڻسوراڻي اڀس واقعه

دِماسخوتن گپ

ماشوم:

خوراڪي تاله به دَسرو بڻڪلي والي راورمه
 تندي له ٽيڪ هم به دي پوزي له نٽڪي راورمه
 باباجي! تاله به هم بڻڪلي شملاڪي راورمه
 مورجاني تاله به هم بنه بڻڪلي شاري راورمه

ملا لئه ولي خفه يي تاله خه راورمه
 تاله به سپين او سره پاپر او ڊپر خواره راورمه

خودا به هله راورم ڪله چي زه خوان شمه
 جوڙ چي د علم په قوت غت په لوان شمه

موربي بي:

دارمانونه دي پوره ڪره خداي زما بچيه
 زما په خله او په زره دغه د دعا بچيه

ستا مستقبل دې وي روښان رڼا رڼا بچيه
تل دې ودانه وي په تازما دنيا بچيه
بس دې اوده شه نور مجلس به کوو يا بچيه

ښه د مورجانې لږ هوم ورک کوم اوده به شمه
چې څه نه څه وکړم، پوهېرم څه نه څه به شمه

په دې وره وجود يې دومره غټه شپه تېره کړه
د څه نه څه د پاره شپه يې شوگيره تېره کړه

اوبه مې گرمې کړلې مورې اودسونه وکړې
هله راپاڅي اذان شو دے مونځونه وکړې
د څېر د پاره دعا او غواړي نفلونه وکړې
الله په غوښته خوشحالېري ترې سوالونه وکړې

مورجانې ماتلاوت کړې ما نفلونه کړي
د لومې خداي نه مې سوالونه غرونه غرونه کړي

د پاکستان د ترقی او خوشحالی د پاره
په خصوصي توگه د دې دهشت گړی د پاره

د سکول جامې مې اچولې دي تياريمه زه
وېن به رادرومي بس د وېن په انتظاريمه زه

لکه چې وېن راغی مورجاني هارنونه کوي
زما دوستان هم د بهر نه اوازونه کوي

هله مورجاني په تېفن کنبې راله خه و اچوه
نيمه اگی ورسره نيمه پراته و اچوه
مورجاني لبر راله دې سترگو کنبې رانجه و اچوه
خوراکی ته راله دې متو کنبې بسته و اچوه

موري رخصت را کوه لارمه د خدا په امان
خه په خدا خدا خپل سکول ته لارل دا ماشومان

خودا خندا دهر ماشوم شوه په ژړا بدله
په یو ساعت کښې شوله دا خواره فضا بدله

خو توپیک زنوپه دې سکول باندي حمله وکړه
ټولې نړۍ د دغې ظلم ننداره وکړه

مه وژنه مه مې وژنه زه ماشوم نادان یمه
زه خود هېچانه د سوداونه د زیان یمه
زه د ادکې مور د خوږ زړگي درمان یمه
ته هم انسان یې آخر زه هم یو انسان یمه

دغسې نه ده چې فقط زما د خان قاتل یې
زما د مور بي بي زما د باباجان قاتل یې
د انسانیت قاتل یې هم د مسلمان قاتل یې
زما د دین قاتل یې هم مې د ایمان قاتل یې
د وخت قاتله ته زما د هر ارمان قاتل یې

دٲښتو نځواپه هريو کور کښي دي ويرونه جوړ کړل
 زما دي زړه پښور زړه کښي دي زخونه جوړ کړل
 ظالمه تا خود ظلمونوريکارډونه جوړ کړل
 د ماشومانو د سرو وينو دي ډنډونه جوړ کړل

زما تور سري او گلونه ماشومان قتلوي
 دا ماشومان نه، ډاکټران پروفيسران قتلوي
 دي ما آبراش خٲک مذهب زما ايمان قتلوي
 په حقيقت کښي مستقبل د پاکستان قتلوي

خودامي واوره اي قاتله په کهلاو غورونو
 بدل به اخلم درنه زه پښتون د دي ظلمونو

تل به دستا دا د ظلمونو سلسلي نه وي
 زما په وينو به تل ستا منگلي سري نه وي

ستا دا منگلي تر خنگلو کت کولي شمه
 دغسي تاهم په سرو سترگو ژرولي شمه

غزل

هغه چي نشته ده اختر خة عجيبه غوندي دے

هر مانسامے او هر سحر خة عجيبه غوندي دے

لکه غلبيل سوري سوري شواف يي هم ونه کة

زما پنتون زخمي خيگر خة عجيبه غوندي دے

په خة گناه په خة خطا ماته دابنه نه گوري

هر يو نظر هر يو بشر خة عجيبه غوندي دے

د حق خبره خو کوي خو حق گويي نه کوي

زما منبر زما رهبر خة عجيبه غوندي دے

وايي مات بنه يم او کت بنه يم تپيدلي نه شم

دا سر خورلے زما سر خة عجيبه غوندي دے

په ما ابراش بي چاري وکړي په خدا خدا کني

دا دغي وخت داستمگر خة عجيبه غوندي دے

غزل

تاكه دهار داورى نمر كر لو خان
ماهم گن سورے درون شجر كر لو خان

زه دجرگونه په شارانغلمه
تاكه هر شوهم مرور كر لو خان

چي په محشر به مي داور نه ساتي
په داسي نور مي منور كر لو خان

ته كه په نه خبره شر جوړوي
ما په امان دهر يوشر كر لو خان

غزل

سپرليہ راشہ رنگينی راوړه

مـونـږ له پيغام د خوشـحـالی راوړه

زمونږ کوڅې کښې کوم پخوا به چې وو

هغه خوند رنگ د زندگی راوړه

سوکره ختمه که نېستي ختمه که

مـونـږ له سامان د سوکالی راوړه

زمونږ د ژوند ناوې چې بیا سينگار شي

د سرو نټکی د سرو ولسی راوړه

د نوي کال سپرليہ خدای د پاره

د پيغلي شال راوړه شاری راوړه

آبراش خټک وایمه گجي گجي

زما رېښې رېښې پگړی راوړه

بندگي

بي له خدايه چي دَبل چا سرتيبي كرم
په دي كار به حان له گرانه زندگي كرم

الباسط او القابض چي هغه ذات دے
خه حاجت چي دَبندگانو بندگي كرم

چي دَبل دَ ژوند په لار كښي خندا او خاريم
هم په دي به دَ خپل ژوند لاره ازغي كرم

هر حاجت مي دي له غبره خداے مي هپر دے
خكه زه آبراش په ژوند كښي اسويلي كرم

لواغر

ڪه يي سيمه او ڪه غردے ماشاءلله
لواغر خو لواغر دے ماشاءلله

ڪه وره دي ڪه خوانان او ڪه سپين ريري
دلته هر يو بهادر دے ماشاءلله

دي ازاد د جهالت تورو تيارونه
لڪه روڻ هسي قمر دے ماشاءلله

په ليدويي چي بيمار زړونه رغيري
عجيبه يي مازديگر دے ماشاءلله

دغه دواڙه يي ديوتر بله تيردي
ڪه قلم او ڪه خنجر دے ماشاءلله

زه آبراش خٲڪ به يي زار د لواغر ڪرم
ڪه مي سر او ڪه مي زر دے ماشاءلله

علم

د علم په قوت جوړ زور ور شه راځه
خاوند د هريو خيز د بجر و بر شه راځه

رښتيا طالب علم شه حصول د علم و كه
دهر چانه بهتر او بالاتر شه راځه

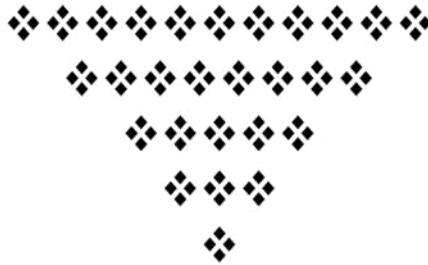
كه علم دې حاصل كۀ دا دې توره ده هم ډهال
غالې شه او محفوظ د هريو شر شه راځه

د علم په رڼا د جهالت تيارې كه ختمې
په تكه توره شپه كښې روڼ سحر شه راځه

نظريي چي تر عرشه لامكانه پوري رسي
 د زمڪي په مخ داسي يو نظر شه راءه

دا سر په سر حساب نه دے چي هر چا ته ٿي ٿي پري
 ٿي ٿي پري چي الله ته داسي سر شه راءه

دي ما ابراش خٽڪ دي نصيحت ته فهم وڪه
 خبر په خپل به بود په خپل ضرر شه راءه

ستاینه

دا دې غندنې دې هم یو جهان مننه کوم
خله مې دې ماته شي چې زه پرې ستا غندنه کوم

بې خایه مه کوه تنقید مې په تخلیق او تحریر
زه د تخلیق او خپل تحریر گره کتنه کوم

ارمان پرې ورېژوه بڼې ډېرې پوښتنې وکه
زه ډېرې نه کوم یوه درنه پوښتنه کوم

دا راته ووايه حاسده چې ته ولې سوزې
زه چې غزل کښې د شین غرد پاسه تلنه کوم

ستا خو عادت دے که دې زه هر خاے غندلې یمه
مگر آبراش به دې په هر خاے کښې ستاینه کوم

د کینې ډک دا خچن زړونه مووینخل غواړي
دلته فضا د رورولۍ قائلول غواړي

حاسده تا چې په خپل حسد او کینه ساز کړې
دا دې محل دا بنیادونه نړول غواړي

دا غټ شجر چې ایاري یې تا په حسد کړې
د دې شجر د تنې جرړې کټکول غواړي

سُر که مُطربه راشه نن د خپل رباب تارونه
دا فضاگانې دا اهونه ختمول غواړي

وچپره بیا مستې نعمې رباب له تنگ ورکه
دا د غمونو نه ډک زړونه خندېدل غواړي

خټه

غټان که بد وایي که بنه وایي
 بد یې خوګ نه گڼي چې خه وایي

داد غټانو خله ده باک یې نشته
 شپروته شپراو که آته وایي

چې په معنی د پښتونه پوهیږي
 هغه هم خان ته پښتانه وایي

دې ما آبراش خټک دې خواری خلی ته
 خوګ داسې شته چې ورته خله وایي

خار

که خاوندیم که فرزندیم او که پلاریم
دایمان متاع چي نه لرمه خواریم

د دنیا متاع که نه لرم باک نشته
چي متاع د دین لرمه غټ مالداریم

گله گل یې ته زما د دواړو سترگو
پروا نشته که د ستا سترگو کښې خاریم

خدا دې تازما د لاسه ازار نه که
ستا د لاسه که زه سل ځله ازاریم

*****

غزل

نۀ مې غزل د مینې اوري نۀ تپه د مینې
په خۀ اټکل جانان ته وکړمه قیصه د مینې

هغه که مینه مینه وایي خو د شونډو په سر
زما په زړۀ کنبې د محکمۀ اراده د مینې

که یې هر خو هم په وعدې پسې وعده وکړله
مگر پوره یې یوه هم نۀ کړه وعده د مینې

دا چې شروع ده نن زما او د جانان تر مینخه
انجام به مومي او که نه دغه ډرامه د مینې

هر چې راځي زما په سر او په زړۀ بڼې لگوي
څوک داسې شته چې ماله را کړي حوصله د مینې

دا نفرتونه دا ظلمونه چې خوندي شي پکنبې
غواړم په پاکه زمکه داسې زلزله د مینې

خیرات دامن به ترے غوارم د وطن د پاره
جگه شمله به ورله ردم په سر تخفه د مینې

دا چې یادېرم په هر خاے کبې د نفرت په نامه
بیا به اوچته کرم په درست جهان نامه د مینې

گرد آفت د گل به وکرم د نفرت په لاله
بیا به تخلیق کرم یوه نوې افسانه د مینې

جذبه د مینې به یې خامخا راولېزوي
که یې محسوسه کړه زما زړه کبې جذبه د مینې

امید قوي دے چې راکوز شي د نفرت له بامه
که په نظریې شوو زما په تن جامه د مینې

دعا کوئ چې روغه وکړي توپک وغورځوي
بیا ورله بیا یامه آبراش خټک جرگه د مینې

غزل

دا زړه زما مالدار دے چې نادار پکښې اوسیري

دا زړه د ستا نادار دے چې مالدار پکښې اوسیري

روښان به په رڼا د معرفت نه شي هېڅکله

ترڅو چې دا درهم او دا دینار پکښې اوسیري

دا ستا په دې یو مټي زړه کښې خوار خایري کله

بس دغه خوشته من خلک په شمار پکښې اوسیري

دا زړه دې تر هغې پورې په زړونو کښې مه شماره

ترڅو چې دا مېخوار او دنیا دار پکښې اوسیري

د گلو باغیچه ده خو د پاره د مالدار

د خوار غریب د پاره سور انکار پکښې اوسیري

سري لمبې

خه تودې سرې مې په دې خپلې شمزۍ تېرې کړې
 ډېرې اندېښنې مې په دې خپلې شمزۍ تېرې کړې

نه مې خوک همدرد او نه غمخوار په سترگو وليده
 تكي تورې شپې مې په دې خپلې شمزۍ تېرې کړې

ختمه يوه نه وي په قيصې پسې قيصه راځي
 خه ډېرې قيصې مې په دې خپلې شمزۍ تېرې کړې

مه مې پوښته نوره دا شين غرد لواغر کسه
 دغه شان درانې مې په دې خپلې شمزۍ تېرې کړې

راشه که مې گورې په اير و کښې له لوگېر مه
 تكي سرې لمبې مې په دې خپلې شمزۍ تېرې کړې

غزل

ڪه منگلي دي هر خو ڪري په اترنگ رنگ
پت به نه ڪري ڇو زما د ويني رنگ رنگ

د ننگيال بابا په رنگ به غالب نه شي
وي به دغسي مغلوب ستا دا اورنگ رنگ

زه نمسي د ننگيالي بابا ننگيال يم
په عالم ڪنبي دي بنڪاره زما د ننگ رنگ

په باطن ڪنبي د سيرت بنڪلايي گوره
په ظاهر صورت يي مه غنده بدرنگ رنگ

هر يورنگ له خپله رنگه، بويي له بويه
په لونگ ڪنبي چا ليدلے دے د بنگ رنگ

زه آبراش خٲڪ د امن طلبگاري م
ستا په روڻ جبين عيان بنڪاري د جنگ رنگ

خان

په سیم و زر رانه ایمان اخلي
په سپینه ورغ یې په میدان اخلي

سخته یوه یې وي له بلې سخته
په خوځورنگ مې امتحان اخلي

پوره به نه شي دغه خواب د اورنگ
چې په دولت به دې افغان اخلي

فرنگ که ماله سپین و زر را کوي
خوپه بدل کښې رانه خان اخلي

لوڅ لغړ

بد بنده د پاک سبحان شي بد اندېش
 بي مقصده چې گويان شي بد اندېش

په يوه گړۍ يوه په بله، بله
 زر منکر د خپل بيان شي بد اندېش

لکه بت ولاړ د ژوند په مرحلو کښې
 نه روان او نه کاروان شي بد اندېش

د دې خپلې پوچ گويۍ له برکته
 نه ودان او نه کامران شي بد اندېش

تل آشول کاندې آغې يې نصیب نه شي
 ځان له تندر د آسمان شي بد اندېش

لوڅ لغړ او اواره په جهان تېر شي
 نه د بل اونه د ځان شي بد اندېش

ځان که هر څه هر څه شمېري اخر دا چې
 بې وزره بې پايان شي بد اندېش

نتیجه يې اخر دا شي آبراش وایم
 په ایمان خلاص د ایمان شي بد اندېش

صداقت

ارتگي د قناعت سره تړلې
کامراني د غټ همت سره تړلې

پوشیده دې غټ عزت په بڼه خصلت کښې
بې ارزي د بد خصلت سره تړلې

بد خصلت د بدنامي باعث جوړېږي
نېک نامي د بڼه خصلت سره تړلې

صداقت او پوچ کويي دي سره لرې
صاف کويي د صداقت سره تړلې

جنت

نه سرته بالنبت نه په سر چت لرم
خيال لکه اسمان هسي اوچت لرم

خود په راپسي وي غاصبان د وخت
زړه کبسي چي جذبه د حریت لرم

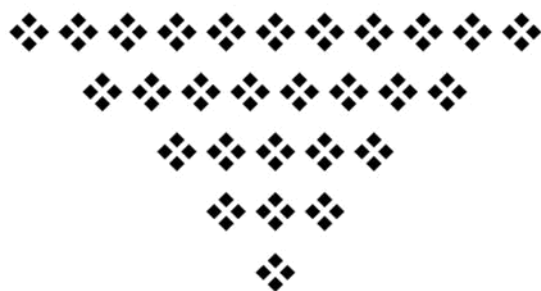
ته خان د محل زه د جونگرې خان
ستا که عزت شته زه هم عزت لرم

تاته مبارک شه د بنگلي جنت
زه په خپله خونه کبسي جنت لرم

تۀ که سیم وزر لری زما پری خۀ
زۀ د فکرو فن غوندي دولت لرم

دا چي مي اغاز کرل نن درانۀ ويل
دا خود درانو درانو صحبت لرم

تۀ چي په تپه مي يکه زار وکړي
زۀ آبراش په زړۀ کبني دا حسرت لرم

برخه

زمانام زما مقام دې زما فن
نام را کرې غټ انعام دې زما فن

هغه ځاے هغه منصب مالره هېڅ دے
چې په کوم ځاے کښې بدنام دې زما فن

چې په کوم پلؤ مې بيایي پسې ځمه
مقتدي دې هم امام دې زما فن

هم په دة مې ابتدا هم انتها ده
هسي نه چې چند ايام دې زما فن

بر ناحقه هر محفل او په هر ځاے کښې
تا غنډلې په هر گام دې زما فن

خامخايي په غندنه خفه کېږم
زما ځان زما گلفام دې زما فن

کم علمي او زما فن دې سره لري
هم ادراک هم احترام دې زما فن

چې په زور وي هغه فن وي يو خو ورځي
چې مدام دې خوا الهام دې زما فن

د ازل کاتب په برخه کېږي راکړي
فنا نه لري مدام دې زما فن

که هر څه دې خودې ما ابراش د پاره
گل اندام او دل ارام دې زما فن

اوده جذبي

چي په پښتو قربانېدله نه شم
هرگز پښتون خان ته ويلة نه شم

زما پښتو چي بي ننكي گڼي څوك
دا اوتي بوتې يې منله نه شم

داد زړه وباسه د وخت قاتله
چي زه پښتون دي لار نيوله نه شم

هغه چي هرپل زما سر ماتوي
زه يې هم گل په سر تومبله نه شم

اوس به كفن په سر ترم ملكرو
بس دي نور اوبنكي څخوله نه شم

خنڪه رهبر، خنڪه دژوند ترجمان
خپل چاپيريال چي زه ليدلے نه شم

قلم به مات كرم نور به نه ليكمه
اوده جذبي چي وينسولے نه شم

داسي كه خله وي نو چي نه وي بنه ده
د حق وينا چي پري كولے نه شم

ستاد خاطره خپل خاطر په لمبو
آبراش خٲڪ نور سوزولے نه شم

احترام

اورولو له موقع دَڪلام ورڪه
انعام مه ورڪوه خپر دې دُشنام ورڪه

اے خاونده دَ نومونو دپرو دپرو
راشه نن خودې گمناموله نام ورڪه

تانوشلي همپشه دڪي كاسي دي
راشه نن خودې مسكين له يو جام ورڪه

دايو دپربنه دَ شاعر دپاره دپري دي
دالفظونه خوار شاعر له انعام ورڪه

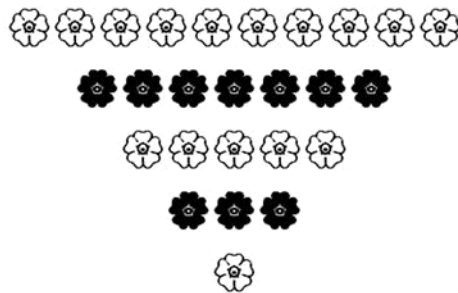
كه هر خود غت مقام سره گمنام دے
دَمقام چي مستحق دے مقام ورڪه

دالزام او ددشنام فن خومي نه دے
زره دستا چي پري يخيبري الزام ورکه

ساه رابنکلي دم ختله راته بنکاري
بس دي نور دي تخيل له ارام ورکه

افتراق په محبت کني کله کله
محبت له استحكام او دوام ورکه

تش په خله يي د ادب وگره ياد که
خوار آبراش خٲڪ له دا احترام ورکه

اميد

ماهره شپه صبا كره د صبا په طمع طمع
صبا راباندې تېر شي د بېگاپه طمع طمع

صبا او د بېگاپه خاې نن بيا بيا راته وايي
دا پاتې ژوند به تېر شي دا دې بيا په طمع طمع

حقدار كه د جزانه يم ديار خله د منظوره
سزادې راله راكړي د جزا په طمع طمع

لا شمعي بلوم آبراش خٲك د اميدونو
په تكه توره شپه كښې د رڼا په طمع طمع

*****

وچ لركے

چي پڻتون يمہ دا خُڪہ بد سرے يم
کہ نہ دا چي دَ خوشحال بابا نمسے يم

خُءَ گناہ او خُءَ خطا خو پہ ما پور کہ
وچ پہ وچہ دي پہ سترگو کڻبي ازغے يم

ستا دَ ھريو سوال خُواب راسرہ شتہ خو
دَ حيا او دَ پڻتونہ وچ لركے يم

مغلوب

يوپنتون يم د جنوب كه د شمال يم
د ننگيال بابا نمسے يمہ ننگيال يم

شخصيت زما مغلوب دے غالب نہ شوم
كه هر خوهم زه وگرے باكمال يم

خه يي حد شته او كه نه د وخت قاتله
كه نه دغسي به تل حلال حلال يم

دا زما خپل وسايل مي وسايل دي
دا ختر د ورومبى ورخي هلال يم

سره زما او سپين زما دي سوديې بل خوري
په ودانې ودانې کنبې زه کنگال يم

ته پوهېږې زه پوهېږم چې دا ولې
نه چا حل کړم نه به حل شم هغه سوال يم

حيثيت زما مغلو تسليم نه کړو
که هر څو هم زه بهي مثله بهي مثال يم

زه پښتون آبراش که ځم په اسمان بره
د مغل د پاره نن هم خواب و خيال يم

اسلام

هر يو انسان چې بل انسان قتلوي
په حقيقت کښې دا خپل ځان قتلوي

دا مسلم نه دے نه اسلام پېژني
چې په ناحقه مسلمان قتلوي

چرته د پېغلو په خون سره لاسونه
چرته گلونه ماشومان قتلوي

نه يې څه خوف شته نه يې ترس په زړه کښې
ظالم لگي دے مظلومان قتلوي

ظالم د ظلم انتها وکړله
په سپينه ورځ مې په ميدان قتلوي

وايم آبراش تباه شه هغه خلک
څوک چې زما غوندي خواران قتلوي

پټ حقيقت

زه چې خپله ژبه ستايم سور کافر شم
ته چې بله ژبه ستايې مسلمان شي

د ټوپک په ځای به لاس کښې قلم واخلي
که قایل په فلسفه د باچا خان شي

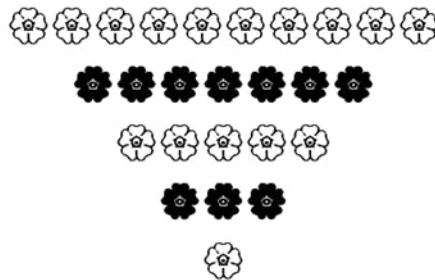
زه چې ذکر د انسان کوم شيطان شم
ته چې ذکر د شيطان کوي انسان شي

چې مې نوم د پښتنو په ژبه راشي
ما ايره کړې لبه جوړه د نيران شي

دغه لار د پرمختگ او ترقي ده
 كه ميئن په خپله ژبه په خپل ځان شي

زه خوبونه د افغان كوم مغل شم
 ته خوبونه د مغل كوي افغان شي

خوار آبراش دي په زبان دي ازار كړي
 چي خان وويني نو هلته بي زبان شي

مقتدي او ملا

دلته دَ ظلم انتها ده، عجيبه قيصه ده
چرته چې حُم زما قضا ده، عجيبه قيصه ده

په سر مې بڼې لگوي دواړه يو تر بله تېر دي
که مقتدي او که ملا ده، عجيبه قيصه ده

دَ خبر بڼېگري بيخي نوم او نشان پاتي نه دے
خه عجيبه غوندي فضا ده، عجيبه قيصه ده

په ما آبراش يې چارې وکړې په خدا خدا کښې
خه ستمگړه دا دنيا ده عجيبه قيصه ده

غزل

ورک مې کړې له ځانه په کاته داسې
ورک لکه د کوره پښتانه داسې

څنگه چې نهر بهر د کوره ځي
اوباسي زمانه زما زړه داسې

بې مقصده نه دي څه قيصه خوشته
بيايي چې اغاز کړل تله راتله داسې

زه په تته ژبه امن غواړمه
څنگه چې ماشوم غواړي خواره داسې

ننگ يې په ډالر راځيني واخسته
ماته يې کړه ماته زما خله داسې

حيثيت

په دي جنت جنت وطن کنبې وحشيت نه منم
په پاڪه خاوره داغيارو حكومت نه منم

پښتو چي شاته غورخوي او انگريزي زده کوي
په پښتانه خاوره دهغو سکونت نه منم

چي نه مني شوک د پښتون او د پښتو حيثيت
زه هم دهسي داسي خلکو حيثيت نه منم

کوم بي کچه محبت د خپلي ژبي سره
د غير د ژبي په خپل زړه کنبې محبت نه منم

د زړه حرم کنبې مې تصوير بس هغه يو صورت ده
د زړه حرم کنبې بل صورت په يو صورت نه منم

هر څه چي وي نومخ نيوي به بي مونږ خپله کوو
آبراش خٲٲڪ دلته د غير مداخلت نه منم

درگوهر

زما فن زما کمان دے زما تير دے
د حاسد په زره رسالگي دلگير دے

نه د زلف نه د لب نه د رخسار دې
چي تخليق مي د تعمير دے بينظير دے

درگوهر دي د شعور خاوند د پاره
ما چي کڀي کوم تخليق او کوم تعمير دے

په برکت د عاقلانو و مشرانو
په قلم کڀي زما زور خله کڀي تاثير دے

دَ حاسد حسد مې مخ په وړاندې ييايي
بي وقوف دے چي زما په فن زهير دے

خواهشات مې ټول تر بنپو دي لاندي كړي
ما خپل نفس كلڪ تر لے په زنخير دے

زه قاييل د هسي داسي پيري نه يم
پير مې هغه چي د سل پيرانو پير دے

ما ابراش خٲڪ پخوا و چي ليدلے
نن موندلې مې د هغه خواب تعبیر دے

بښنيز

نه تغير او نه د ستا غوندي په ویریم
چې قایل د ییډاری او د شبگیریم

هریو جس او هم ضمیر زما ژوند دے دے
نه د ستا غوندي بی حسه بی ضمیریم

تاله خپله بدایي امیري بنایي
زه په خپلي غریبی کښي غټ امیریم

بی بقادي خوشحالی په دي جهان کښي
په یوه ساعت خوشحال په بل دلگیریم

مال متاع ددي جهان اميري نه ده
دايمان متاع چي نه لرم فقيريم

کره وره مي که هر خود خون زلمي دي
په خيال تو کني په مثل ديوپيريم

چي مي خان دستا په رنگ رنگ کره نه ده
نوبه خنگه ستا دمني دعوي گيريم

چي عنوان مي د غزل بينظير کينود
آبراش حکه په ادب کني بينظيريم

رنا

بنکلے په دنيا دې کرم هم بنکلے په عقبې دې کرم
تا چې په اعلیٰ نظر راوکتل اعلیٰ دې کرم

دغه زما خله چرته او داسې خندېده چرته
دا د ستا عطا ده چې نن داسې په خندا دې کرم

ستا د سخاوت او نفاست اثر مې واخسته
پاک دې کرم، بې باک دې کرم، سخې دې کرم پارسا دې کرم

ورک ومه گمنام ومه بيخي لکه چې نه ومه
ډېر ډېر تشکر مهرباني چې راپيدا دې کرم

چرته زما سر او دانايي او بينايي چرته
دا هم ستا احسان دے چې بينا دې کرم دانا دې کرم

چرته دا مقام او چرته زه مسکين ابراش خټک
تکه توره شپه ومه رنا دې کرم صبا دې کرم

ژوند

تہ زما د ژوند خوارہ او تہ يي خوند
بي له تا پيڪه پيڪه دې زما ژوند

لڪه لال چي په ايرو کني نۀ پټپري
داسي تہ يي په خوبانو کني خرگند

دا کمال دے ستا د ميني زمانۀ دے
چي يي زۀ کرم سخن ور او هنر مند

سرنگون او حاجت مند دخيل دلبريم
خداے مي مۀ کره دبل هيچا حاجت مند

اے باطله په کهلاو غورويي واوره
يار زما او زۀ ديار سره پيوند

زۀ ابراش خٲڪ يي نۀ شم هپرولے
اے واعظه راته مه کوه دا پنډ

رحمت

باران په ماوريري د دوران د ستمونو
علاج به راله څوک وکړي د زړه د پهرونو

وطن ازغي ازغي زما هم تن زخمي زخمي
مطربه قيصه مه چپره د تار او د سازونو

زما پښتنه پيغله جل وهلي څپي سپوري
خبري راته مه کوه د زلفو د تالونو

د زمکي په مخ نشته نن بيخي لکه چي نه وو
يادونه مي په زړه کښي شته د دنکو چنارونو

کوم به تاهم خامخا زما د جانان غمه
که لږ غوندي اوزگار شم د دوران د دي غمونو

د غم توري وريځي به رحمت را اوريري
لا شمعي بلوم آبراش ختک د اميدونو

بني بربندي

زما ڪله زما ڪورته يي وينې او ڪه نه
چي ايره شولڪه سڪورته يي وينې او ڪه نه

چاٽوپڪ لاس ڪبني راوڙي چا خنجر لاس ڪبني نيولي
ازمايي چي مازورته يي وينې او ڪه نه

خني سپوري شوندي تراري تورو غرونو ڪبني روانه
دازما پڻتنه خورته يي وينې او ڪه نه

داماشوم په خٲه اورې دا په سره نمر چي روان دے
بني بربندي او سرتورته يي وينې او ڪه نه

مستقبل به دده خه وي داماشوم چي رالوييري
نه يي پلارشته نه يي مورته يي وينې او ڪه نه

خزان

د دې وطن خواران چې وچه ډوډۍ هم نه مومي
زه د چرگانو، پلاونو قيصه څنگه وکړم

چرته سورۍ شوم په ټوپک چرته ټکرې په خنجر
په داسې حال کې چې د خوندونو قيصه څنگه وکړم

مړۍ مې کټ شوه په تبغونو سر مې پانې نه شو
زه د شملي او دستارونو قيصه څنگه وکړم

په تته ژبه چې مې، مې وايي بې بې لټوي
د دې ماشوم د خلي آهونو قيصه څنگه وکړم

په پښتونخوا کې چې الوزې د خزان بادونه
آبراش خټک د بهارونو قيصه څنگه وکړم

ناشنا

هر ساعت چي د دنيا په تمنايم
زه په كومه خله دا وايم چي داناييم

كه اشنايم خود غيرو د مذهبه
هائ افسوس د خپل مذهبه نا اشنايم

كه هميش مي عزت لوت شو د تورسرو
زه يي نه وينم په برغونايينايم

كه واره زما د چم په چغوسردي
زه بي غمه په خپل كور كني په گدايم

داده خپلي مورني ژبي ازار دے
دا چي نن پښتون په درست جهان رسوايم

غزل

ټول بڼکلي پسخېري د ستا حسن ته

وړاندې وروستو کېري د ستا حسن ته

گل که درته وایم خود مینې نه

گل کله رسېري د ستا حسن ته

گل چې ستا د سروې په شان قد ویني

خود به خیرانېري د ستا حسن ته

څنگه درنه سوال د بوسې وکړمه

خله مې نه جوړېري د ستا حسن ته

هریونازنین د سپلني غوندي

بڼه دې چې لوگېري د ستا حسن ته

وایمه ابراش چې دا کېدې نه شي

بل چې وررېري د ستا حسن ته

تور خال

پټ پنه م دې کړمه بي تبغه حلال
چا به نه وي کړې دغسي کمال

له چشمانو زما اوبنکې داسي اووري
لکه اووري چې باران په شکل

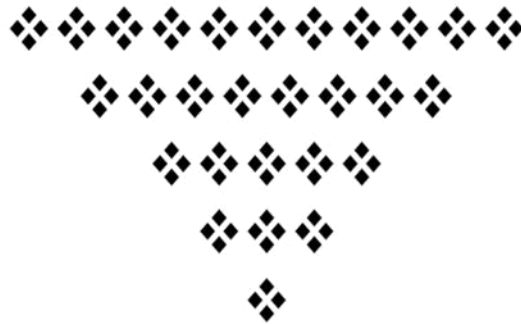
مودې وشوې چې له کلي مسافر يم
نه مې حال پوښتي دلبره نه احوال

نن خويار اته جانانه ډېر ياديري
ستا په سپينه غونډه زنه کښې تور خال

دَ كرم نظريه مامسافروكوره
دامنت درته كومه اوداسوال

په محفل كني چي به تاته نبغ كاته كه
دبل بنكي خه جرأت او خه مجال

ديليٲ كرے دي آبراش لكه دزره يم
نه دي كال راخي جانانه نه مس كال

خوکی

خوک چې تانه مني، رهبريې گنې
دستا چې سر ماتوي سريې گنې

زه سخن وريم سخن ورنه شومه
هغه چې نه دې سخن وريې گنې

په خوار نادار باندي چې نه پرېوزي
نظر که نه دې هم نظريې گنې

دستا په ژوند چې لکه شپه خور شوې
په برغوروند شي سپين سحريې گنې

نه يې ثمر شته نه يې سيورې په چا
که وچ ډنډر دې درون شجريې گنې

چي د مقام او د څوڪي خاوند د
 كه بي بصر د مبصريي گنبي

د اميري او د څوڪي په وجه
 دغه خسنې لكه غريي گنبي

سيورے بي هم شته او ثمر هم پكنبي
 چي بي څوڪي دي وچ ډنډريي گنبي

غريب كه سره وايي په سپينو حساب
 امير كه سپين وايي سره زريي گنبي

آبراش خٲڪ د غريي په وجه
 كه غردې هم د مچ وزريي گنبي

*****

تړمې اوبښکې

په نوي کال کښې د حالاتو بهتری د پاره
 د دې ملت د خپلواکۍ او خوشحالی د پاره
 د خوار غریب د زندگی او سوکالی د پاره
 د پېغلي شال او د دې خپلې شملاگۍ د پاره

اول د خان او ییاد بل محاسبه پکار ده
 په نوي کال کښې یوه نوې تجربه پکار ده
 چرته چې نه وي شوې دغسې قیصه پکار ده
 نو د داستان او یوه نوې افسانه پکار ده
 د عقل فهم سره وینه هم توده پکار ده
 زړونه چې ولرزوي دغسې جذبې پکار ده

داسې جذبې نوې قیصه زړه کښې لرو او که نه؟
 د خپل بابا او د نیکه په پل به خواو که نه؟

دا توره شپه به په رڼا کښې بدلواو که نه؟
 دا بد امنی او دانېستي به ختموواو که نه؟
 د خپل بابا دشمنلاگی پټ به ساتواو که نه؟
 دې نوي نسل له به امن ورکواو که نه؟
 ناوې د ژوند لره به سرڅنه کوواو که نه؟
 په تور اوربل کښې به گلونه ورله ږدواو که نه؟

که نه بس تش مویه کلبونو کښې دانسونه وکړل
 د خپر د پاره نه دعانه موفلوننه وکړل
 نه خدای ته وژړېدونه موتري سوالونه وکړل
 چاشوگیره وکړه او چاپکښې خوبونه وکړل
 څوک نه پاتې شول او چا بنه خورا کونه اوکړل
 چا موم بتی بلې کړې چاپکښې ډزونه وکړل
 چاپه یوبل باندي ټکونه اعتراضونه وکړل
 خدای موخفه که ټول موداسې عملونه وکړل

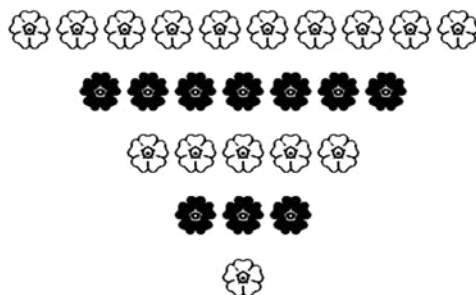
که خپل عمل د لارې مل دے راته دا اوایئ
 زما دوستانو ادیبانو خامخا اوایئ
 آبراش خټک وایم چې نن صفا صفا اوایئ
 اختر به راشي په دې حال کبې په رښتیا اوایئ

که دامو حال وي تمنا د اختر نومۀ کړئ
 تل به خزان وي تذکره د بهار نومۀ کړئ
 گورئ د چاسره وعده د سرو گلونومۀ کړئ

د سرو گلونو باغ به ییاد لته سمسورنۀ شي
 ودان به ییاز مونږه دا وړان شوې کورنۀ شي
 حق به رانۀ شي د باطل به ختم زورنۀ شي
 زمونږ په غوښتو به ماړۀ دا آدم خورنۀ شي
 عزت محفوظ به ترې زمونږ د مور او خورنۀ شي
 په گودرونو به جوړ ییاد پېغلو شورنۀ شي

نۀ موحومات نۀ موحجره نۀ موملا پاتي ده
 دلته كنبې پاتي ده د غم توره بلا پاتي ده
 نۀ خوشحالي شته نۀ خدا يوه ژرا پاتي ده
 دغه ژرا فقط په خله زما اوستا پاتي ده

زمونږ دا ترمې ترمې اوبنكي ليدران نۀ ويڼي
 په سرو لمبو كنبې سوه لوه زمونږ خان نۀ ويڼي
 زمونږ تورسري او گلونه ماشومان نۀ ويڼي
 ټول په خپل سود پسې لگيا دي زمونږ زيان نۀ ويڼي

قلم او خنجر

د بابا په شان قلم او خنجر غواړم
زه په خپل سیرت کښې هسې اثر غواړم

امتیاز چې په امیر غریب کښې نه کا
دا نظر له خدایه داسې نظر غواړم

سرنګون چې د امیر په درشل نه وي
د ازل کاتب نه دغسې سر غواړم

رهنما او فیض رسا چې د هر چا وي
الهی زه در نه هغه هنر غواړم

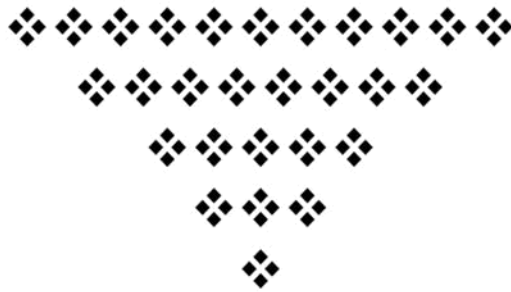
د بدر دچا د لاسه چې افغان دے
هغه خلک له خپل دره بدر غواړم

چي رهبري خوشحال خان يا باچا خان وي
د پڻتون د پاره داسي لڻڪر غوارم

چي به لويي رنگ په رنگ پڪڻي ڪڍلي
هغه ښڪلي اورنگين مازديگر غوارم

چي دامن خادر خورپه پڻتونخواشو
د قاصدپه خله نڻ دغه خبر غوارم

هر خبرپه غم لڙلے د پڻتون دے
زه آبراش ورله خبر د اختر غوارم

همراز

آتش زن يي هر انداز دے خود به سوزم
د اغيارو چي په راز دے خود به سوزم

نبنانه يي خاص د زړه د پاسه لگي
داسي بنكلے تيرانداز دے خود به سوزم

هر يوراز مي خپژوي په بام د بره
داسي کس زما همراز دے خود به سوزم

زه ابراش خٲڪ ساده باده سرے يم
بنكلے يار مي دھوکه باز دے خود به سوزم

فولاد

ليدلے زه ٲه غم کنبی ٲا ٲه آه وٲه فریاد یم
د ٲادرتھ ویلی دی غاصبھ ٲی نانسادیم

ٲی کړد غٲ همت یم حوصله می ٲنستنه ده
زما مٲھی ته مه راعه زه موم نه یم فولادیم

دعویٰ که ددروغوتہ زما دبربادی کړی
بنکاره یم ٲه میدان کنبی یم له هغسی اباد یم

ممکنه نه ده دا ٲی ستا قدغن ته غاره کبردم
زنٲیر دقدغنونو می شلولے دے ازاد یم

صیاد به تا گنی ستا ٲیلوسیان خودا می واوره
ٲی بنکار کړی د صیاد آبراش خٲڪ هغه صیاد یم

بخرے

دَ اڱيارو دَ محفل نه رسوا راغله
چي خندل به يي هميش په ٿرا راغله

ما وي نه ٿارې به نه له زه ٿوندي يم
ته چي راغلي په بدن کڻي مي ساہ راغله

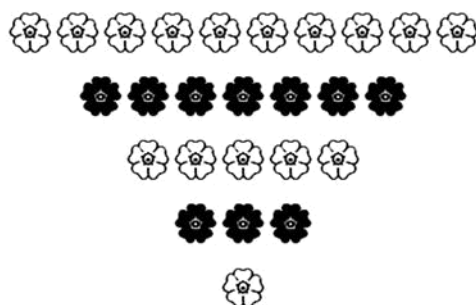
يم بخرے په ايوو کڻي له مر نه يم
سره لمبه به شم که که هوا راغله

خه طبيه ستا دارو مي پکار نه دي
نن زما دَ خور زږگي مسيحا راغله

هریوزخم به دزره زما اوده شي
اوس په لاس کښې د زخمونو دوا راغله

دا چې دک محفل کښې ما ته په خندا شوه
لکه اوس د رقیبانو قضا راغله

زه ابراش به اوس د بل چا خه پروا کړم
دا چې راغله لکه ټوله دنیا راغله

مېگوني شونډې

مدحوان چې ستا د حسن او شباب يم
خکه زه د ادب خان يم نه نواب يم

راته هېڅ دي د بل چا مېگوني شونډې
هسي مست د ستا دې شونډو په شراب يم

ما په خپلو زانو کېرډه بڼه مې ساز که
اے نمرخيه ته مټرب يې زه رباب يم

خار قربان دې د گلاب گلاب خواني شم
نن يې يو نظر ليدلو ته بيتاب يم

په ماڳرانه زماڻانه بي لتانه
 كه ژوند یم خود مڙو په حساب یم

لٽوہ مي اوس په تورو تورو شپو کني
 چي تعبير يي موندے نه شي هغه خواب یم

زه ابراش په خپله مينه کني صادق یم
 خدای كه توره زماڻه كه كذاب یم

دروغجن

زوروريم خود پاره د كم زوريم
خواري غاري كت كومه تبرة لوريم

د شباب په نشه مست يم ه زه هسي
غمزاده په غم د كور او نه د گوريم

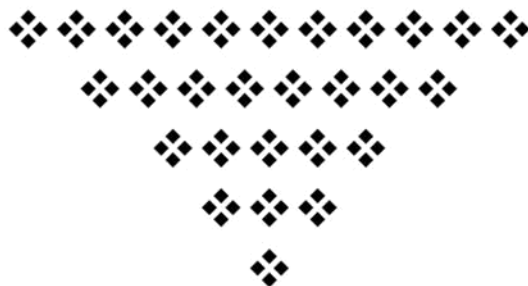
مذبذب يم نه آلي يم نه دوري
د مذهب په نام تور تكي يم توري

دروغجن يم تش په خله مي دهوكه نه شي
كه په تن مي سپين لباس دے په زره توري

دغه خله مې که سحر الله الله که
مانبام ډوبه په کاسه وي شراب خوريم

ماتومه تنکي زړونه دامې کار دې
په زړه کلک لکه دکاني په خله سپوريم

په ظاهر دې ما ابراش چې خطانه شي
زه سره په سپين لباس کني سري خوريم

پښتنه مینه

مینی په درست جهان عیان کړمه زه
 هېر به یې څنګه دا احسان کړمه زه

دلواغری په خټکزیڼه خاوره
 بیا راژوندی به خوشحال خان کړمه زه

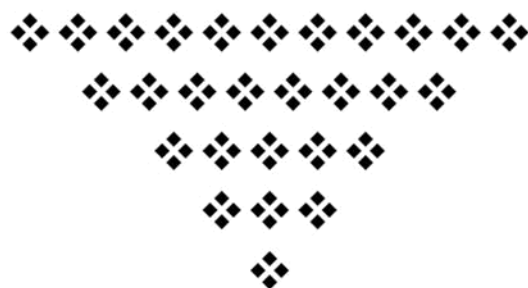
دامی په زړه کښی پښتنه مینه ده
 چې د پښتون یې قدردان کړمه زه

دامی په زړه کښی د بابا مینه ده
 ذکر چې هر وخت د افغان کړمه زه

دَلواغردَ كاروان سستورے یمه
خبره تابه هم روبن ان کر مه زه

دَپنبتونخواوران ويجار گلشنه
په خپل همت به دې ودان کر مه زه

چې دَپنبتوپه معنی پوي شوم ابراش
قسم چې اوس يې مسلمان کر مه زه

پڻتون

په ٽڪڻه غرمه ڪنبي په سره نمر وگرڇڀده
حجرې ته پسي لاره هم بهر وگرڇڀده

عجه ده قيصه پڻتون اڪثر ترينه پٽيري
پڻتو دَنن پڻتون پسي اڪثر وگرڇڀده

گرڇڀري سپوري خني شونڀي وچي ڀني ڀرڻڀي
پڻتون يي پيدانه ڪه لراو ڀر وگرڇڀده

له هغسي پراته ده دَ وحشت په توره شپه ڪنبي
هر خو ڪه په لٽون دَرون سحر وگرڇڀده

په شته پڻتون ڪنبي نشته ده پڻتون چي وه يي ويني
پڻتو خواره فقيره در په در وگرڇڀده

گويا شوه ما ابراش ته ويل يي دغه مي منزل دے
پڻتو چي په شين غرد لواغر وگرڇڀده

غزل

سترگې که دي سترگې خوبس داسترگې
 ډېرې جانانه او دلرباسترگې

غلا وکړي زمانه د زړه غلا وکړي
 کله غروې چې ته په غلا سترگې

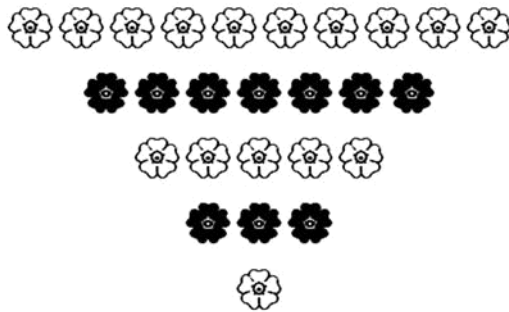
گرانه که هر خوده شاعري اشنا
 ماته يې آسانه کړي د ستا سترگې

ژوند زما اوستا چې په نظر نه شي
 خدای دې راپسې نه کړي د چا سترگې

ورک مې کره په خان کبې په کاته کاته
ولې اړوې رانه ییا یاس ترگې

خیر خیر راته گوره چې ماړې شي نن
ډېرې وړې تېرې دي زما سترگې

ما آبراش په دې جهان ونه لیدې
دغسې حسینې اوزبیا سترگې

فن

بخت مې بڼه وه چې مې داسې سرپیدا کړه
چې په شعر کې یې زما اثر پیدا کړه

په رگ رگ کې یې د دې فن شوم وردننه
خکه مادشاعری گوهر پیدا کړه

خوک عمرونه پسې تېر کړي نه یې مومي
حیراني ده چې ماداسې زړ پیدا کړه

چې موندل شي هغه در په ډېره کرانه
ما په خه آسانه هغه در پیدا کړه

هغه زر چې يې حصول په بوداتوب شي
ما په ځوانې ځوانۍ هغه زړ پيدا كۀ

كه حالات په بره ځي لكه كونتره
ورته ما هم عقابې نظريدا كۀ

كه حالات كړي د پلكونو گزارونه
خو ما هم ورته سندان ځي كړ پيدا كۀ

اوس مې خوف نه د باران شته نه د ابر
ما آبراش د توري شي سحر پيدا كۀ

افغان

کله خوشحال بابا او کله اجمل خان یمه
په تخیل کښي چې بودا وي هغه ځوان یمه

نه څوک غلام گنم او نه د چا خاني منمه
د خپلي خونې هم غلام یمه هم خان یمه

زه رهنما دیوې ضلعي او صوبې نه یم
رهنمایي ته زه پیدا د کل جهان یمه

ماته پښور د یوسفزي او مهمند مه راکوه
خټک ضرور یم خو په اصل کښي افغان یمه

که یوسفزي دي که مهمند که بنوخي او مروت
د ټولو څارشمه د ټولونو نه قربان یمه

که لواغري ستايم خيبر هم هېرولې نه شم
ځکه چې زه د خپل نيکه په پل روان یمه

په هريو پيت کبسي به افغان فخر افغان يادوم
ځکه چې زه آبراش نمسه د خوشحال خان یمه

خان

وران به نه شم هېڅکله که وران يې کړم
هر خو که آسان يمه خو گران يې کړم

نه دې دا زما ددې د غبرورنگ
دا چې په کوم رنگ باندې عيان يې کړم

بڼه به د باطل په زمکه نه لگي
ورم به يې د خان سره طوفان يې کړم

دې به هم سپرله په برغونه ويني
زه که يې تالا کړمه خزان يې کړم

کړم به يې رسوا په جهان دغسې
څه رنگ چې رسوا په درست جهان يې کړم

خان دې ما آبراش ته چا خان نه ويل
دادې د پښتو کمال چې خان يې کړم

كفن

دايناسٲرگي رندولے نء شم
دغسي نورژوند تپرولے نء شم

په دي سرکشي سر مي خء وکر مه
وايي کت بنء يم تپيدلے نء شم

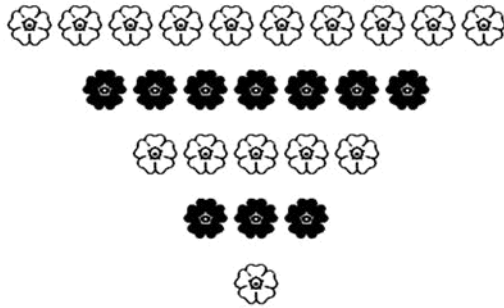
په سر کشي کني يي پنتو پوشيده
خک خء بند ورته ترلے نء شم

هغه چي هرپل زما سر ماتوي
زه يي هم گل په سر تومبلے نء شم

اوس به كفن په سر ترم ملكرو
بس دې نور اوبنكي خخوله نه شم

زړه مې پښتون په ډېرونه پوهېري
چل ول د غبرغوندي كوله نه شم

آبراش په بڼه او په بدنه پوهېرم
امين په پتو سترگو ويلي نه شم

فكرو خيال

كه مي اخلې امتحان
نودا گزده داميدان

ياس پورمي د خوار لسم
يايم ستور د آسمان

هر يوشعر مي ننكياله
د بابا پيه پل روان

عجيبه زم اغزل
هم رقيب دي هم جانان

فكرو خيال مي ديو پير
تن او من مي ديو خوان

چي پڻتون يم

مسلمان يم ٺٺءُ سرءِ يم چي پڻتون يم
 ڪله ڪل ڪله ازغءِ يم چي پڻتون يم

ڪه بي ننگه دءِ مغل دءِ يا فرنگ دءِ
 ننگيءالءِ او توريالءِ يم چي پڻتون يم

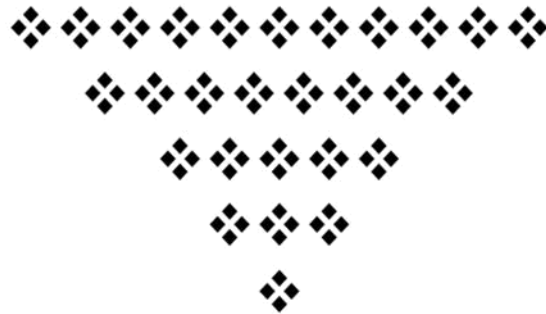
زيست روزگار ڪه دءِ دنيا مي په پڻتوشي
 په عقبئ ڪنبي بريالءِ يم چي پڻتون يم

درد و غم به مي په هٻچا پيرزونه شي
 دءِ دردمند دءِ زرگي سوءِ يم چي پڻتون يم

که قيصه د محبت او سرپيتوب وي
بيا لوگېرم سپلنې يم چې پښتون يم

که د پت او د عزت خبره راشي
سره لمبه يم او لوگې يم چې پښتون يم

لپونتوب به دې خپل هېر شي لپونيه
آبراش هسې لپونې يم چې پښتون يم

رموز

خه يبي حسن خه شباب
لا جواب دے لا جواب

هم تپه ده هم غزل
هم مطرب دے هم رباب

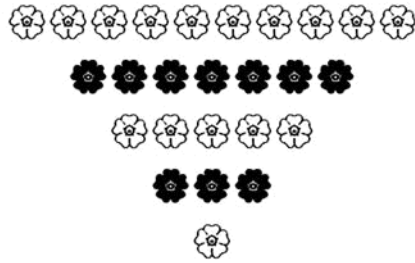
په يو خاے پکنبي موجود
هم سکون هم اضطراب

پکنبي ډپر به شي لاهو
سمندر دے ياد رباب

دَهر تن دَمَن سـوال
دَهر كس دَسوال جواب

عجيبه يـي دي رموز
هم غلام دے هم نواب

انقلاب دے انقلاب
دآبراش خٲك كتاب

ملت

پت زما عزت زما الفت زما
گران په ما د خانه خوړ ملت زما

وران شه ودان مه شه دهغو جنت
خوک چې ورانوي دغه جنت زما

لرې کره د روڼ مخ نه یې شپه د غم
یه ربه پوره کره دا حسرت زما

یوخل مې د زړه په سترگو وگوره
تاته به بڼکاره شي صداقت زما

دا چې کړې قيصې د مایوسۍ راته
تالیدلې نه دي جوړه مت زما

کرم چې ایاري د گل د زړه په خون
دغه ده جذبېه د حریت زما

بي له ده یم زه آبراش یو خوار فقیر
دغه دے جاگیر او ملکیت زما

سمندر

زره یمه خیکریمه د فکروفن
زه یوسمندریمه د فکروفن

تل وینم د شعرو غزل تل وینم
داسې یو نظریمه د فکروفن

تاته که دمچ وزریا خس بنکارم
زه یودرون شجریمه د فکروفن

تنده به د فن د تبری ماته کرم
زه حوض کوثریمه د فکروفن

پت شي د فلک ستوري چې ما ویني
نمریم هسې نمریمه د فکروفن

تاته به گيلت اويا به سپين بنکارم
 زريمه سره زريمه د فکروفن

خداي دي تاينا که چي مي وويني
 زه يورون سحریمه د فکروفن

زه دي که تر غور شومه او تر به شي
 زه هغه خبریمه د فکروفن

سر که خوري خوسروي په منزل پسي
 زه يوداسي سریمه د فکروفن

ستا په سپک نظر کني به زه سپک يم
 زه آبراش شين غريمه د فکروفن

غزل

تا که د بڼو خو کې تېرې کړلې
ما هم ورته ځوانې حوصلې کړلې

تا که ارادې د مینې ختمې کړې
ما ورته محکمې ارادې کړلې

دابه شي سرخي د ستا د سرو شونډو
تا که مې په خون منگلي سرې کړلې

بې مقصده نه شي کېدې داسترگې
بيادې چې زما په لور کېرې کړلې

هسې دې خطا په لوسو پوسو شوم
هسې د دروغو دې وعدي کړلې

پاتې دې نۀ ییا اونۀ صبا ییگا
ختمې دې بس ټولې بهانې کړلې

زۀ د روڼ سحر په طمع پایمه
تاکه مې په ژوند تیارې خواري کړلې

نن دې چې لوندو زلفوله څنډ ورکۀ
بیامې دې په زړۀ کنبې زلزلې کړلې

بیادې چې رانېغ کړل پښتانه بانۀ
ختمې مې دې ټولې وسوسې کړلې

زۀ آبراش ډاډه وم په راتلو د ستا
ځکه درته مانن اشارې کړلې

دسروولی

دغبرپه خاوره ابادی جوړوې
په خپله خاوره بریادی جوړوې

هره قیصه دې دمستی نخبه ده
خه له بهانې دې وسی جوړوې

خپله پښتو دې سپورې خنې ژارې
ته نورو ژبو له کمخی جوړوې

ویل د پښتون اوې نن ما آبراش ته
ماله به ته دسروولی جوړوې

خوشحال خان

فرنګ کونتره دهواو وگڼه
ته عقابې ورته نظر جوړ که

بيا چې په زړه شي خوشحال خان د مغل
له خانه داسې بهادر جوړ که

چې د خوشحال شمله پرې فخر وکړي
پښتونه سر دې داسې سر جوړ که

چې د فرنګ د ظلم شپې ختمې شي
توري له شرنګ ورکه سحر جوړ که

دواړه دي ستا د محبت په طمع
قلم جانان خنجر دلبر جوړ که

غزل

دا چي ستاد زني په سر زخه ده
خونبه مي ده بي حده مي خونبه ده

بنخ لکه چي خس شي د چا سترگو کبسي
دغسي زما په زړه کبسي بنخه ده

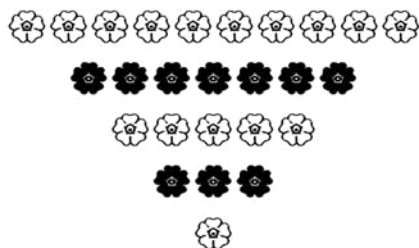
ستاد فراق اور کرم زه لمبه لمبه
حکه خو سينه د رقيب يخه ده

ستانه مي خفگان نشته خفه مه شي
خواره دازل نه زما برخه ده

ستا د ژوند کتاب کښې زمانوم چې و
تاترينه اوښکلې هغه پخه ده

زړه دې فولاد نه دې آخر مات به شي
وشولې مودې چې ستا په نځښه ده

ما ابراش خټک ته آفت نه ښکاري
هر هغه آفت چې ستاله مخه ده

نظم لېوني زلمي

ته مې يې هر څه وطنه يم په تا قربان
دغه ده دعا زما اوسې تل ودان

عهد چې يو ځل وکړي په شايا کله ځي پښتون
ستا په ننگ ناموس باندي به خپل سر ورکوي پښتون
مخکښې يې گټلې يې هم بيا به دې گټې پښتون
کړي به ستا دښمن په وينو سور د کل جهان
دغه ده دعا زما اوسې تل ودان

مونږ يو لېوني زلمي مونږ يو توريالي زلمي
هم يو گلالي زلمي هم ازغي ازغي زلمي
هم د شرافت قايل هم يو لېوني زلمي
مونږ يو ننگيالي زلمي په شان د خوشحال خان
دغه ده دعا زما اوسې تل ودان

اے دَ وطن خاورې ستا دبنمن دې هم دبنمن زما
 تا باندي قربان، قربان کرم تن او من زما
 هر مدام تياريمه په سراينسي کفن زما
 زه د خپل بابا په شان ولاړيم په ميدان
 دغه ده دعا زما اوسې تل ودان

سترگې عقابي لرو، زړونه د زمري لرو
 عقل د بابا په شان توره ابدالي لرو
 بل د تاريخ پاني هم مونږه زر زاري لرو
 تابه جوړو وطنه مونږ جنت نشان
 دغه ده دعا زما اوسې تل ودان

ته د خوشحال خان وطن هم د باچا خان وطن
 ته د ابدالي وطن هم د اېمل خان وطن
 ته جانان جانان وطن ته يې زما خان وطن
 ته دې ما آبراش خټک مذهب او ته ايمان
 دغه ده دعا زما اوسې تل ودان

پڻتونخوا

لاسونه پورته ڪريءَ ڏپاره ڏدعا ملگرو
خداے مودې تل ساتي اباده پڻتونخوا ملگرو

خداے دي دي سيمي ته يو داسي لوءِ مقام ورڪري
داسي چي نه وي بله سيمه په دنيا ملگرو

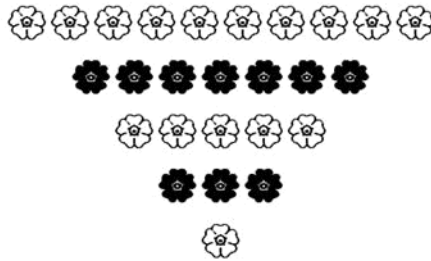
په دغه سيمه ڪنبي اوسيري ننگيالي پڻتانه
چي ڏهر چا په خله وي بس دغه وينا ملگرو

په پڻتونخوا ڪه خداے راخور ڪر لو ڏامن خادر
ورانه دنيا به بيا ودانه شي زما ملگرو

د زوروروزور دې کم شي د جابرو جبر
ظلم زیاته چې په ناداروۀ نه شي بیا ملگرو

راځی په جمع چې نن دغسې دعا وغواړو
د بد نظرو مودې اوساتي مولی ملگرو

د پښتونخوا سیمه دې وځاندي خوشحاله دې شي
دې ما آبراش په زړه ده دغه تمنا ملگرو

غزل

چې په تپه مې يکه زار نه کوي
خواص خمسه به يې کار نه کوي

په خله بې گفټ لکه گونگه اونه که
اوتراوتر گوري گفټار نه کوي

خله د مالدار ده چې درانه ويل کا
درانه ويل خله د نادر نه کوي

د چا چې کار وي هم هغه له بنيابي
څوک دې غرض د بل په کار نه کوي

هر هغه کس چې د خواص خاوند وي
زما دفن نه به انکار نه کوي

سپل

(په خصوصي فرمايش د نورالحسن)

خوبه په لوري د خيبر جانانه زما

وايو به بڼه پکښي چکر جانانه زما

د ادیبانو بڼکلے بنار نوبسار ته به خو

د خوشحال خان بابا مزار، مزار ته به خو

يا به راخوپه پېښور جانانه زما

وايو به بڼه پکښي چکر جانانه زما

د خړ خيبر هغه دنگ غرونه گوروبه يې

د ننگيالو د خون رنگونه گوروبه يې

بڼه په ډک زړه په ډک نظر جانانه زما

وايو به بڼه پکښي چکر جانانه زما

كوهات به گورو هم حسينې جٲې ته به خو
د داند فقير غمگين بابا روضې ته به خو

گورو به هم د سويري غر جانانه زما
وايو به بنه پكنې چكر جانانه زما

د خوتري به خامخا كووسېلونه
هله هم ډېر دي د ليدو بنايسته خاونه

خاص كر شين غر د لواغر جانانه زما
وايو به بنه پكنې چكر جانانه زما

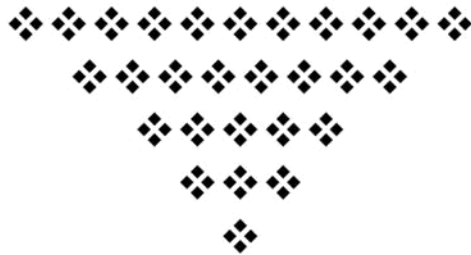
د بنايسته كرك نه پس د بنو بنار دے
د غازي سيال صاحب دا بنار خه مزيدار دے

اخٲري بي هريومزديگر جانانه زما
وايو به بنه پڪني چڪر جانانه زما

واپس به بيا راشو ڪرڪ ته دمه به وڪري
دي ما ابراش خٲڪ په کلي ڪني شپه به وڪري

ڪورته به لارشي بيا سحر جانانه زما
وايو به بنه پڪني چڪر جانانه زما

(ڊانڊ فقير او غمگين بابا د دؤو بزرگانو نومونه دي چي
په جٲه اسماعيل خيل ڪني دي او د سويري غر د جٲه
اسماعيل خيلو د يو غر نوم دے)

ڪافر

ڪه دانايي هر دم فڪر دَ عقبا ڪه
ادني خه له دلته پايي خان اعلى ڪه

جوڙ ڪافر شه ادم زاد چي رسوانه ڪرڀي
خداي هغه ڪاندي رسوا چي بل رسوا ڪه

هر يو ڪس به روڻ سحر درته بنڪاره شي
ته خچنه آئينه دَ زره صفا ڪه

اول تول وڪه دَ خان په خيله تله
تول دَ بل په خيله تله باندي بيا ڪه

خداي دي نه ڪه چي بيرون مي شي له فڪر
هغه خوک چي هر مدام فڪر زما ڪه

**(د نور محمد ملنگ د شعري مسودي د
ور کېدو په حقله يو خو شعرونه)**

خوانه جذبه غټه حوصله وه په ساعت کېنې لاره
ستا د ټول عمر سرمايه وه په ساعت کېنې لاره

پکېنې سرونه هم آهونه اباسين فکرونه
دنبو لفظونو خزانه وه په ساعت کېنې لاره

ستا شخصيت او لوړ قامت يې عکاسي کوله
لکه شين غرهسې درانه وه په ساعت کېنې لاره

د نزاکت او د جدت نوي رنگونه پکېنې
د بنايستونو مجموعه وه په ساعت کېنې لاره

ستا د شعري مسودې د ورکېدلو قيصه
لکه بيخي چې افسانه وه په ساعت کښې لاره

ستا شاعري په دې بې کپفه بې سروره ژوند کښې
د کپف نه ډکه پيمانه وه په ساعت کښې لاره

ملنگه بې شکه د ستا وه مگر ستا شاعري
د هر پښتون د سر شمله وه په ساعت کښې لاره

دې ما آبراش خټک د ژوند په تکه توره شپه کښې
دا د اميد بله ډپوه وه په ساعت کښې لاره

شړپه شړوپ

د بې عقله عقل مند توبه توبه
نصاحت اوري نه پند توبه توبه

د قينچي غوندي په هر خاے كنبې چليږي
خلة به نه كړې دده بند توبه توبه

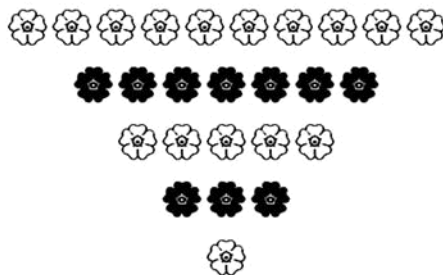
كړپه كړوپ په شړپه شړوپ به دې پاگل كه
چې په خة هم وهي شوخند توبه توبه

وازه خلة به وي هر خاے كنبې چې به نه شي
كه يې وتوكے هر چند توبه توبه

قند ته گند او گند ته قند وایي بي عقل
خوري به گند لکه د قند توبه توبه

يو چې و خوري خامخا وړیسي بل خوري
په خپل گند پسې سو گند توبه توبه

زه ابراش تر دې سپمویمه راغلي
یم پېښ شوې په خه گند توبه توبه

نظم مور

شنه لوخره بيا فضا شوه
شور و غل شو واويلا شوه

توره شپه توره بلا شوه
اچانك پكنبي بريننا شوه

دا بريننا وه دمونو
غور خيدل چي د جازونو

پورته بيا د اور لمبي شوې
د اسمان لمني سرې شوې

سوز بدل خر خر كورونه
په هر لور شول فريادونه

ماشومان په سرو لمبو كني
سره گلان په سرو لمبو كني

يو ويل چي بابا جانه
چرته لاري په ماگرانه

بل ويل چي خوري موري
يه زما د زړه ټکوري

دا اورونه رانه مړه که
ما په غبره کني اوده که

استوگن چي د نيران دے
دا بچے ديو افغان دے

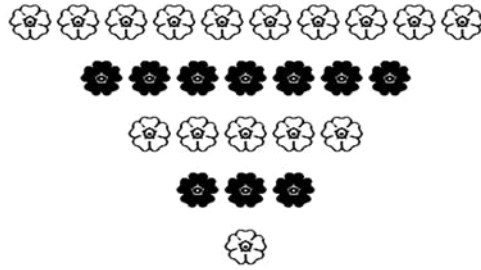
افغان ييا هم په گدايم
خه بي غمه بي پروايم

چي دهر چا د خدايم
دا بچے د پښتونخوايم

ژوند دې ما آبراش سور اور دے
راته کور لکه دگور دے

په غورونو کښې مې شور دے
دغه شور ديوې مور دے

دغه مور ديو افغان ده
يک يوازي په ميدان ده

پښتون

عجيبه زما فطرت دے عجيبه غوندي پښتون يم
د پښتونه مي نفرت دے عجيبه غوندي پښتون يم

په پښتو چي کړي خبرې د هغو سره په جنگ يم
د پښتو رنگين غزل د اور بدو سره په جنگ يم

د روغ نه دا حقيقت دے عجيبه غوندي پښتون يم
د پښتونه مي نفرت دي عجيبه غوندي پښتون يم

د اغيارو رنگ کښي رنگ يم د پښتونه ناخبره
د پره بڼه راباندي لگي د انديا هره سندرہ

دا مي ننگ دا مي غبرت دے عجيبه غوندي پښتون يم
د پښتونه مي نفرت دي عجيبه غوندي پښتون يم

غزل

لکه تن چې بي له سره بي معني
داسي زه بي له دلبره بي معني

تذکره ستا د جمال چې پکښې نه وي
هم تپه او هم سندرې بي معني

چې په موتي کښې د بل وي د ستانه وي
د سروزرو ملغلره بي معني

د اخلاص خوند و خوړلت چې پکښې نه وي
ستا په ستوني کښې شکره بي معني

چې په لاس کښې یې موتی د توری نه وي
که اغوستي یې وي زغره بې معنې

چې په زور او زر کښې سم ورسره نه وي
داسې سر سره دغره بې معنې

نه شوکی او نه سره زر لري دا حکه
د آبراش هره خبره بې معنې

دبقاژوند

تۀ دسوزېدو دپاره سوزۀ تۀ

زۀ دالتو دپاره سوزۀ تۀ

تۀ لکه دبت ولاړ ولاړ به وي

زۀ په وړاندې تلو دپاره سوزۀ تۀ

زۀ دبقاژوند د ورکېدونۀ يم

تۀ د ورکېدو دپاره سوزۀ تۀ

اے حاسده دلته کښې هم هلته کښې

تۀ د سرو لمبو دپاره سوزۀ تۀ

زۀ ابراش د بل په بنای بناد يم

تۀ د ژړېدو دپاره سوزۀ تۀ

خبر و شر

شر د جهالت نبنخه شربه نوره نۀ كوو
 جهل د ظلمت نبنخه شربه نوره نۀ كوو

شر د سپكدلو نوم، شر د ٲٲٲدلو نوم
 شر د لوړو تنو نوم، شر د كړېدلو نوم
 ياد وړانېدلو نوم ياد وړانولونوم
 شر د ژړېدلو نوم او شر د وركېدلو نوم

شر د ذلالت نبنخه شربه نوره نۀ كوو
 شر د جهالت نبنخه شربه نوره نۀ كوو

شر د ملا جان تخفه ياد كړو ډ خان تخفه
 شرمونږله راكړي خۀ! كونډې ٲٲمان تخفه

يا دَستادَ سر تخفه يا زما دَ خان تخفه
مرگ له يې ورکړي دي گل گل ماشومان تخفه

شرد هلاکت نښخه شربه نوره نه کوو
شرد جهالت نښخه شربه نوره نه کوو

ننگ زمونږ او جنگ زمونږ علم ته اړتيا لري
توپ زمونږ تفنگ زمونږ علم ته اړتيا لري
داد توري شرنګ زمونږ علم ته اړتيا لري
دغه وطن ږنګ زمونږ علم ته اړتيا لري

علم د حکمت نښخه شربه نوره نه کوو
شرد جهالت نښخه شربه نوره نه کوو

دا زمونږ د رب پيغام، يو قلم او يو کتاب
 دا مو د مذهب پيغام يو قلم او يو کتاب
 دا دهر منصب پيغام يو قلم او يو کتاب
 دغه د مطلب پيغام يو قلم او يو کتاب

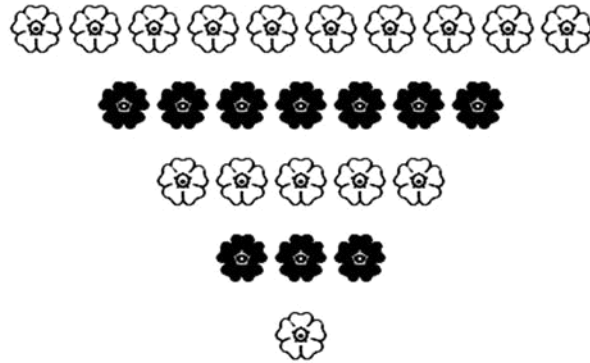
دا د عمارت نښخه شربه نوره نه کوو
 شر د جهالت نښخه شربه نوره نه کوو

خبر کښې د کاکل سوري لاندې يخ بادونه دي
 خبر کښې د بنگرو شرنګا خبر کښې گودرونه دي
 خبر کښې خوشبوی خورې خبر کښې سره گلونه دي
 خبر کښې د جانان تر خنګ رنگ رنگ محفلونه دي

خبر د محبت نښخه شربه نوره نه کوو
 شر د جهالت نښخه شربه نوره نه کوو

خٲر دٲر مٲتگ نامہ ، خٲر دٲ خوشحالی نامہ
 خٲر دٲ انگوسرخي خٲر دٲ رنگيني نامہ
 يادٲ بناپيري نامہ يادٲ بناپيري نامہ
 وايمہ ابراش خٲك خٲر دٲ وداني نامہ

خٲر دٲ دٲ زينت نبنخه شربه نوره نٲ كوو
 شر دٲ جهالت نبنخه شربه نوره نٲ كوو

غزل

خپل همت وژارم که داسترې سفر وژارم
که نه دکلي نه ورک شوې خپل دلبر وژارم

په هره خونه او کوټه او په در اوور وريږي
کومه کوټه او خونه وژارم، کوم در وژارم

وزیرستان وانۍ وژارم که دازره پېښور
لغمان وژارم که هلمند که هشنغر وژارم

ته د بارودو گړدوړوند کړې زه دې هم نه وينم
ستاسترگې وژارم که دغه خپل نظر وژارم

جرات به غواړي تش په دې باندي به کاروه نه شي
په خاۍ د اوبنکو که د وينو سمندر وژارم

ابراش په دوه خايه مين يم اخر خه وکړمه
هله کابل او که نه دلته پېښور وژارم

Thank you for reading

Find more e-books and articles on Ketabton - your multilingual digital library.

www.ketabton.com

Ketabton - Pashto, Farsi, Arabic & English